Rumunsko 2002

Místo děje: Rumunsko, hlavně Paring a Banát

Časové období: 19. 7. 2002 – 4. 8. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Radim Kratochvíl, Honza Kuběna, Petr Kuchta, Michal R ssler a autor

Úvod

Můj milý deníčku, o letošních prázdninách nás Petr Kuchta, můj a Radimův dávný spolužák ze základní školy, seznámil s Honzou a Michalem. Společně jsme se vydali do divokých rumunských hor. Plánovali jsme přejít Munţii Parâng, Munţii Căpăţînii a podívat se za krajany do Banátu. Jak to všechno dopadlo, jsem si zde dovolil zapsat. Berte však mé poznámky s rezervou, jsem jen prostý člověk, a tak pouze podávám neumělý obraz světa tak, jak se jevil mým čivům…

Pátek 19. července

Tak dnes máme, po měsíčním dohadování způsobu dopravy, přece jen ve 22:35 sraz na Hlavním nádraží, chtějíce jet rychlíkem Panonie ve 23:22 až do dalekého Aradu. Mohl bych ti snad, můj deníčku, nejprve objasnit, jak jsme se vlastně dali dohromady. Stalo se, Bokonon by řekl, bylo souzeno se stát, že na srazu naší slavné 8B jsem se před Petrem[1] zmínil, že bychom s Radimem v létě chtěli jet do Rumunska do hor. Jemu se ta myšlenka zalíbila, a prý bude-li mít čas, jel by s námi. Zanedlouho se dokonce ozval, že má ještě dva kamarády s podobnými úmysly. A tak jsme se asi před měsícem sešli v hospodě a dohodli termín a to, že pojedeme vlakem. Pak následovala asi měsíční mailová konverzace o podrobnostech dopravy a změně termínu. Nejprve jsme chtěli jet tak, že bychom přecházeli hranice pěšky, jelikož to vyjde laciněji, než obyčejná mezinárodní jízdenka přímo do Aradu. Ve hře byly ještě další varianty. Na každý pád jsem strávil moře času broušením po železničních webech a hledáním optimálních spojů. V úterý se mi ozval Petr a potvrdil svou dosud nejistou účast. Navíc zjistil, že pro pět osob se dá koupit slevněná zpáteční hromadná jízdenka, jejíž cena je srovnatelná s přechodem hranic pěšky. Ve čtvrtek jdeme lístek koupit do B.I.J.T. Wasteels na Hlavním nádraží. Stojí nás z hranic do Petroşani a zpět 7020Kč za všechny. K tomu již je třeba připočíst jen místenky za 20Kč na každého a 348Kč za lístek do Břeclavi a zpět se Z–kartou a 306 s Junior pasem. (Mě to tedy přišlo na 1730 tam i zpět.) Ale bůhví, jak to bude po Rumunsku, zatím stále nemůžu věřit tomu, že by v Rumunsku platila jízdenka koupená v Praze. A když už jsme se s Petrem sešli, dal jsem mu trochu jídla, jelikož bude vařit se mnou a s Radimem. (Pro úplnost, přišlo nás to každého na 278Kč, v pátek jsem ještě za tatranky a kazitelné věci utratil přes šest set, trochu moc.)

Dnešek jsem skoro celý věnoval balení, ve 21:45 máme s Radimem sraz na autobusové zastávce, což stíhám jen tak, tak. Na srazu na Hlavním nádraží jsme jako první, asi dvě minuty po termínu. Radim si jde koupit lístek do Břeclavi a zpět[2], mezitím přicházejí Honza s Michalem z hospody, kde se byli napít na úspěch akce. Hned zase odcházejí poslat nějaký pohled. Před jedenáctou se vrací a hlásí, že jim Petr volal z Palmovky, že přijde později. Po jedenácté už začínáme pociťovat jisté znepokojení. Asi ve 23:10 konečně přichází, loučení s Petruškou bylo prý náročné a dlouhé, a můžeme si jít hledat svoje kupé. Čeká nás asi čtrnáct hodin ve vlaku, to nemůžu přežít. Kupé máme zatím prázdné, musíme jen vyhodit nějaké lidi bez místenek. Vlak odjíždí přesně podle jízdního řádu. Petr nám ukazuje svůj fotoaparát a po delším přemlouvání a zdráhání fotí Honzu. Pak už se věnujeme čtení novin a časopisů a podřimování. Celníci i průvodčí jsou na nás hodní a nic zvláštního po nás nechtějí. Ještě bych snad podotknul, že jsme si vzájemně zkusili hmotnost batohu a ten můj je rozhodně nejtěžší. Radimův prý váží asi dvacet sedm kilogramů. Tak to vypadá, že připočítám-li k hmotnosti svého batohu pohorky, jež se mi do něj už nevešly, dostanu se možná i přes třicet. Už se těším na ty kopce.

[1] Dovolím si toho luxusu, že když já napíšu Petr, je tím vždy míněn Petr Kuchta, jelikož jediný druhý Petr jsem v naší skupině já. Ostatní by si to ovšem dovolit nemohli.

[2] Kupodivu po něm nechtěli žádné číslo JP, což po mně ano.

Sobota 20. července

V Budapešti k nám přistupují nějaký Němec s Němkou z Berlína. Za Budapeští, aniž bychom přejeli Dunaj, pokračujeme širokou Panonskou nížinou. Oko se nemá čeho zachytit, široko daleko jen pusta, jinak nic. Jedeme sice po rovině, leč vlak zřejmě nikam nespěchá a šine se jako šnek. Už abychom byli někde v horách pryč z této nudné krajiny.

V Aradu vystupujeme a měníme si po padesáti eurech (Radim jen třicet). Za ně dostáváme po 1 625 000 Lei, stáváme se tak všichni milionáři, konečně. Jsme zde asi ve tři a vlak do Petroşani nám jede až ve 20:42. Chvilku musíme přemýšlet, jestli „plecari“ znamená odjezdy a „sosiri“ příjezdy nebo naopak, prvá možnost je správná. Pak se ptá Petr, jehož italština docela slaví dorozumívací úspěchy (není divu, vzhledem k tomu, jak vznikla rumunština), kolik budou stát příplatky do Petroşani. Paní v informacích nám říká, že asi 250 000 Lei, což je nám divné, ale řešit to budeme až před odjezdem.

Majíce šest hodin volného času, jdeme se projít po městě. Honza s Michalem samozřejmě touží po pivu, vždyť poslední měli v Praze před odjezdem. Taxikáře, chtějícího nás svézt, se vyptáváme na cestu do centra. Od nádraží jdeme po tramvajových kolejích doleva. Asi po dvou kilometrech docházíme na náměstí, potkavše asi dvě svatby. Zde zapadáme do nejbližší putyky, myslím, že se jmenovala nějak jako Bar Atlantic. Radim se sice netváří nadšeně, ale pro jednou se nechává strhnout. Dáváme si pivo Golden Bräu, alespoň to píšou na ceduli, kluci tvrdí, že to není ono, tentokrát mi ještě nepřijde tak špatné. Dávám na stůl karty na maryáš, ale po jedné hře nás číšník žádá, abychom je zase sklidili. Dopivše svá piva, odcházíme proto ven.

Na náměstí je socha jakéhosi zachránce města se samopalem v rukou. Petr nás pod ní fotí. Pak se zarážíme na místních lavičkách, jelikož Radim si chce založit film do fotoaparátu. Mezi řečí mi sděluje, že ho to flákání po putykách nijak nebaví. Též si vyjímám svou Praktiku a krom té sochy si fotím pár místních tramvají. Pochopitelně tu potkáváme i výrobky ČKD s odkrytými a upravenými podvozky. Petr se mezitím přidává k místním chlapcům s roztrhanými tričky a hraje si s nimi bago. Pak je fotí, k čemuž se kluci nechávají ochotně přemluvit. Jeden z nich před Petrem odhaluje své pučící mužství chtěje po Petrovi, aby si jej vyfotil. Ten mu kupodivu nevyhovuje. Pak prosí chlapci Petra o pizzu, domnívajíce se asi, že jde o itala.

Kluci se kolem nás nebezpečně shromaždují, pročež soudíme, že je nejvyšší čas zmizet. Jdeme k řece a kousek podél ní do parku, kde se usazujeme pod stromy, zatímco Honza s Michalem jdou na pivo hned vedle pod slunečníky. Přichází k nám policisté a žádají nás, abychom přešli na asfaltový chodník. Před sedmou se zvedáme a vydáváme na nádraží, potkáváme v parku ještě další svatbu. Rumuni asi nevymřou. Po celém městě hlasitě troubí svatební automobilové průvody. Auta jsou ověšena barevnými třásněmi a nafouknutými balónky, je tady prostě veselo. Na trávníku je zde spousta stolečků, u nichž hrají lidé šachy, to by se Honzovi[3] líbilo. Blíží se večer a balkánské město se probouzí k životu.

[3] Ne tomu, co je tady s námi, ale Němcovi.

U tramvajové zastávky se dělíme, poněvadž my s Petrem chceme vyzkoušet místní tramvaje. Kluci jdou na nádraží pěšky. Kupujeme si lístky za 5 500 Lei (Asi 5,50Kč, možná jsem měl napsat už dřív, že aktuální kurz je asi 99 Lei za korunu). Petr se několikrát vyptává, jakou tramvají máme jet. Když půl hodiny nic nejede a v protisměru tramvaje stojí, jdeme raději pěšky. Před nádražím nás dojíždí tramvaj číslo šest, což byla jedna z těch, které jsme mohli využít.

Kluci už na nás čekají, nenaplnila se tedy Petrova obava, že už půl hodiny sedí bez něj v nějakém baru, můžeme jít proto koupit příplatky k jízdence. U pokladny zjišťujeme, že nám stačí koupit si místenky za 10 000 lei, příplatky už máme v jízdence z Prahy, zatím to tedy funguje překvapivě dobře.

Ve vlaku pospáváme, jelikož je docela volný a můžeme se dobře natáhnout. V Petroşani jsme asi v jednu ráno, nastupuje zde samozřejmě dost lidí, dobře, že vystupujeme.

Neděle 21. července

Co tak má člověk dělat v Petroşani o jedné hodině ranní? Vydáváme se po jakési ulici směrem, kde se domníváme, že je Parâng. Jdeme asi hodinu přes město, cesta se podezřele stáčí k severovýchodu, až začínáme pochybovat o tom, že jsme zvolili správně. Uhnout však není kam, kolem nás neustále štěkají psi. Občas se některý rozzuřeně rozplácne o vrata, až mu sliny tečou z mordy. Rumunsko je prostě psí ráj. Vracet a hledat lepší cestu se nám nijak nechce. Potkáváme nějakého domorodce, ptáme se ho, jestli jdeme správně k Parângu. Mává rukou a odpovídá, že ano, abychom šli dál. Mne však upokojí teprve směrovka na Cabana Rusu, o níž jsem si jist, že leží v našem směru. Cesta jde pořád dál, střídavě mezi domy a mezi ploty, ohraničujícími zřejmě pastviny. Procházíme kolem Petroşanských dolů, ve tmě vypadají skoro mysticky. Škoda, že tu nejdeme za světla, to bych si určitě nějaký vyfotil.

Asi ve tři hodiny ráno narážíme konečně na pěkné místo u potoka, které se nenachází ani v bezprostřední blízkosti nějakého domu, ani za plotem. Stavíme si stany a ukládáme se ke spánku. Radim při tom poprvé, nikoli však naposled, lituje, že si nevzal baterku. Považoval ji za zbytečnou zátěž.

Ráno vstáváme asi v půl jedenácté a vychutnávaje si pohodu nedaleké přírody, snídáme a myjeme se v potoce. Asi v jednu hodinu vyrážíme. Petr nás ještě vyfotí z mého stativu[4]. Ještě výstřel z pistolky proti psům, a jsme na cestě. Při břehu potoka občas kempují Rumuni a pečou si nějaké masíčko.

Docházíme k dolnímu konci lanovky u Cabany Rusu. Stojí tu, nikoli překvapivě, česká karosa. Petr si u ní kupuje plechovku piva. Michal s Honzou váhají jen o vteřinku déle a přidávají se k němu. Tím, že nepojedeme lanovkou, ušetříme 40 000 Lei. Jelikož scházíme ze silnice, vyměňuji si konečně sandálky za pohorky. Petr bere do rukou Honzovy trekové hůlky a mizí vysoko v kopci.

Prudký kopec brzy končí a my docházíme na rovinku s několika domky. Je tu kohoutek s vodou. Kluci tvrdí, že nahoře bude vody dost, my s Radimem si raději nabíráme. Jistota je jistota. Dáváme se opět do stoupání. Nejméně do

[4] I když mu nějakou tu chvilku trvá, než pronikne do jeho ovládání, podle mne dosti primitivního.

zítřka nás ani nic jiného nečeká. Docházíme k lanovce, kdesi vprostřed její dráhy. Jede tu po ní bača do práce – ovce asi poslal napřed. Chvilku zde oddechujeme. Při odchodu vidím Radima, an vyjímá fotoaparát z batohu a jde zřejmě fotit ekosystémy. Je tu totiž krásný bukový les. Co buk, to výstavní kousek. Dlouho ho pak za sebou nevidím, a to sám fotím, a jdu proto celkem pomalu. Zanedlouho potkávám kluky, ani odpočívají na kraji cesty, přes níž vede napříč značka. Je odtud již vidět hospoda na kopci. U jednoho sloupu lanovky se pasou koně[5], nevím věru, čím se tam živí. Radima však odtud vidět není. Byla tam cestou trochu nepřehledná odbočka, jíž jsem si sám všimnul jen díky tomu, že jsem zahlédl ještě kohosi v dálce přede mnou. Kousek pod námi vidíme ubohé chatrče nějakého slamu, přechází kolem nich starší muž. Chvíli se dohadujeme o tom, jaké téma je nejlepší k focení. Petr soudí, a kluci mu přizvukují, že nejlepším objektem je člověk. Čím starší, tím lepší. Naproti tomu hájím přírodní krásy, zejména stromy, i když i zde se dá tvrdit s jistou mírou zjednodušení, že čím starší, tím lepší. A Radim pořád nikde – on by mi určitě pomohl v našem sporu. Když už se začínáme dohadovat, že Radima potkalo nebývalé štěstí a potkal medvěda, zahlédá Petr svým bystrým zrakem drobnou postavičku stoupající pod lanovkou do kopce. Ano je to on, přehlédl podle všeho odbočku a vydal se proto pod lanovkou nahoru. I my se proto dáváme opět na cestu.

Kousek od betonového sloupu lanovky, u něhož se pasou koně, se zastavujeme na biskupský chlebíček a trochu odpočinku. Místo je jen kousek pod horskou chatou, jejíž návštěvu Honza s Michalem vehementně prosazují. Chtějí ještě okusit piva, než se vydají do divočiny. Radim jen protáčí panenky a zůstává venku. Servírka kupodivu umí anglicky. Dáváme si místní pivo Ursus v černé i světlé variantě. Zatím se mi ještě nezdá tak špatné. Petr, Michal a Honza si dávají ještě nějakou omeletu s kaškavalem[6]. Jako správní chlapi v hospodě vedeme řeči o ženských. Honza totiž v Aradu tvrdil, že v Rumunsku nejsou žádné hezké ženy, z čímž hrubě nesouhlasím. Hezké ženy jsou podle mne všude na světě. Honza krom toho soudí, že černošky jsou hnusné a že s černoškou by si připadal jako s opicí. S tím s Petrem též nesouhlasíme. Shodujeme se na tom, že Japonky nebo Číňanky nejsou špatné, Vietnamky ovšem nestojí za nic. Petr sice píše SMlSku Petrušce, ale svými siláckými řečmi se jí myslím nechlubí. Servírka nám přináší účet, černý Ursus mne přichází na 23 000 Lei, krom toho ovšem rozmáchlým gestem rozbíjím sklenici a musím si připlatit dalších 25 000 Lei, celkem jsem tam nechal 50 000 Lei. Ještě si v hospodě nabíráme vodu a vydáváme se opět do kopce.

Asi po padesáti metrech si všímám, že mi chybí něco na hlavě, a musím se proto vracet na záchod pro klobouček. Pak už se škrábeme k hornímu konci lanovky a nebe se nám nějak kaboní. Vypadá to na déšť, v horším případě i na bouřku. Kdesi v dálce tuším zahřmělo. Naštěstí se shodujeme s Petrem, že oba trpíme panickou hrůzou z bouřky na hřebeni. On je na tom ještě o něco hůře, jelikož trpí strachem z bouřky kdekoli. Budeme proto spát ve stanu spolu a vzájemně se utěšovat.

[5] Pásla kone na betóne...

[6] Druh sýra, o němž Petr bájil už cestou.

Vycházíme ještě kousek nad lanovku, kde končí i vlek a začíná mlha. Asi v tisíci osmi stech metrech nad mořem vidíme docela pěkný plácek. Jedinou jeho nevýhodou je to, že je přímo nahoře. To se mně ani Petrovi pranic nelíbí. Chvíli se dohadujeme, jestli zůstaneme zde, nebo půjdeme hledat nějaké místo níže pod hřebenem. Než se nám však podaří přesvědčit Honzu, Michala a Radima k sestupu, rozhoduje náhle se spustivší déšť. Stany si stavíme na nejbližších alespoň trochu vhodných místech a rychle do nich zalézáme. Radim si bere můj batoh k sobě do mého stanu, zatímco já si bez věcí zalézám k Petrovi. Dáváme si ke svačince výbornou slaninku, prý syrovou, konzervovanou jen solí. Ještě chvíli, pravda, trvá, než se Petrovi podaří vypnout stan tak, aby se plachta tropika nelepila na vnitřní síťku, a nepropouštěla tak dovnitř vodu. Bouřka naštěstí nepřichází a i déšť trvá jen asi hodinu.

Můžeme tedy opět vylézt a kochat se cáry mraků v údolí a valícími se přes hřeben. Na chvíli nás dokonce zdraví Sluníčko a mává nám dírou v mracích. Vítr trochu rozfoukal oblaka kolem nás a my vidíme lesknoucí se střechy Petroşani a hory kolem nás. Na jihu na protější straně údolí se po horské louce pohybují drobné bílé tečky, samozřejmě jde o ovce. Bačové na ně, nebo na sebe, hulákají a pískají, že je to slyšet až sem. No, vlastně by se mělo říkat, že halekají. Pokochavše se nečekaně pěkným večerem, jdeme sbírat dřevo na oheň. Naštěstí je kolem nás pár vyschlých stromů a nějaká prkna, nemusíme proto chodit daleko. Sbírání dřeva nám trochu stěžuje záplava borůvek všude kolem nás. Rozdělání ohně není po dešti zcela triviální. Nakonec se nám to však daří i bez novin, zato s vydatnou pomocí zapalovače. Úplně košer to tedy nebylo, leč účel světí prostředky.

Během toho na nás padla zase mlha. Vaříme si s Petrem a Radimem večeři. Petr se snaží o jakýsi skvělý recept. Honza s Michalem nám radí, abychom mu nechali ve vaření volné ruce, chceme-li si opravdu pochutnat. Obzvláště, jde-li o špagety. No, podívejme se, oč se Petr vlastně snažil:

Kuchtíme s Kuchtou

Parângské špagety

Slaninka, česnek, sůl, pepř, strouhaný sýr podle chuti.

Na pánvi osmažíme slaninku. Česnek utřeme se solí a necháme ho zpěnit na osmažené slanince dohněda. Musíme dát ovšem dobrý pozor, aby nezhořkl. Nakonec přidáme pepř. Promícháme se špagetami a podle chuti můžeme posypat strouhaným sýrem.

Slaninku si ovšem smaží ve svém ešusu, protože Radim by něco takového ve svém nepřipustil[7], jelikož tento je pak hrozně zadělaný. A v mém kotlíku se naštěstí vaří těstoviny. My jsme mu to ovšem s Radimem trochu skazili, jelikož

[7] Pohříchu, v tom s ním souhlasím.

jsme tam přidali alespoň trochu papriky. Zdálo se nám, že je tam toho trochu málo. Ale i tak to bylo dobré.

Po večeři pokračuje volná zábava. To znamená, že chvilku krafeme, ochutnáváme alkohol a čaj. Chvilku po desáté jdeme spát. S Petrem ještě probíráme holky z naší třídy ze základky. Radim nás nejspíš poslouchal, jelikož přes stanovou plachtu od něj občas přilétl nějaký příspěvek do diskuse.

Pondělí 22. července

V noci už neprší. K ránu, jen okamžik před východem Slunce, si jdu odskočit a otevírá se mi nádherný rozhled na modravé hory, dole v údolích se válí bělavé cáry mlhy, prostě nádhera. Petr se napůl probudil, tak jsem mu doporučil, aby také vyhlédl. Konečně hory, na to jsem se těšil už takovou dobu. A vítají nás podle mého tím nejlepším způsobem.

Ráno po skrovné snídani – chlebu s medem, se balíme a vyrážíme do kopce. Kolem nás jsou sice mraky, nejsou však tak husté jako včerejšího večera. Převalují se kolem nás líně, jako by si nás z nějaké znuděné zvědavosti chtěly prohlédnout. Po hřebeni vycházíme na kótu Badea (1850m), kde se odpojujeme od hřebene a sledujíce značku, traverzujeme po jižním svahu. Kousek po cestě je pod cestou pramen. Už včera jsme jeho přítomnost vytušili z rýhy vyhrabané k němu od chat, mající zřejmě sloužit k přivádění vody. Pro ni slézají Petr s Michalem a Radimem odhodivše batohy.

Pomalu se škrábeme zpět na hřeben, obcházíme tak zbaběle první dvoutisícový vrchol, jejž jsme zde měli příležitost zdolat – Parângul Mic (2074m). Nahoře na hřebeni přesahujeme i tak dvoutisícovou hranici a kocháme se chvíli pohledem do severního údolí, jehož divokost mraky na obloze ještě umocňují. Pokračujeme v cestě přes Scurtu (2203m) k Cârje (2405m). Ta má poněkud plochý, nevýrazný vrchol. Značka nevede přímo přes něj, obchází jej při jižním okraji usoudivše zřejmě, že i tak stojí výsledný výstup na Parângu Mare zato. Radim pod ní nejprve prohlásí, že je to houby hřebenovka, jelikož jde stále kolem vrcholků a nikoli po nich. Na to prohlásím, že tedy můžeme dobýt vrchol před námi a vydám se k němu. Do toho se ovšem Radimovi moc nechce. Honza s Petrem jdou za mnou bez batohů. Z vrcholu se nám otvírá krásné údolí s několika plesy a na druhé straně výhled na hřbet M. Slivei s krásnými aretami, mezi nimiž se honí šedivá a bělavá oblaka. Jako by mne přímo vybízely, „přejdi po nás". Slibují zajímavý zážitek lezení po skalách. Dosud jde o cestu náročnou jen tím, že jde do kopce, a bude tomu tak až téměř do samého konce. Musím bohužel odolat lákání, značka vede jinudy. Zatím měly hory charakter Nízkých Tater. Část před námi vypadá spíš jako nižší partie Roháčů.

Kluci obcházejí vrchol po cestě a tak získávám trochu náskok, jda po hřebeni. Kolem krásných výhledů do údolí přecházíme přes Stoiniţu (2421m) do sedla, kde vede cesta mezi dvěma kamennými hřbítky. Mlha vše halí do mystického hávu, i kamenné stěny jakéhosi nouzového přístřešku. Už jen čekám, kdy se objeví jezdec na koni v otrhaném oděvu, pronásledovaný několika zbrojnoši s tasenými meči. Zdá se mi to jako vhodné místo a čekám chvilku na ostatní. Následuje prudký výstup na Gemănareu (2437m), z níž se odpojuje divoký hřeben M. Slivei. Cesta jde dále po hřebeni k jihu. Zanedlouho se nám otvírá pohled na další kar severně od Parângu Mare sevřený mezi M. Slivei a M. Ghereşu. O kus dál se Honza, Michal a Petr před námi zastavují a vybalují oběd. Mně se zatím nechce zastavovat, a proto pokračuji dál, s tím, že se sejdeme na vrcholu. Radim mne následuje a posléze předchází.

Kluci nám ještě nezmizí z dohledu, když vidíme ovčácké psi stojící před námi. Neváhám ani chvilku a, sejmuv batoh ze zad, hledám svou antipsinovou pistolku a náboje. Takto ozbrojen, vydávám se dál. Za psy se vynořují i bačové. Pistolku jsem si naštěstí připravoval zbytečně, psi jsou vcelku mírní, bačové také nevypadají zle. Kolem nich prochází stádo ovcí. Prchají ovšem přede mnou a nechtějí se nechat pohladit. Později se dozvím, že když dali kluci bačům cigaretku, přitáhli jim nějakou ovci za nohu, aby si na ni mohli sáhnout. Navíc půjčili Honzovi ovčáckou hůl, nechal se s ní vyfotit. Taky jim bačové poradili, jak se má správně bojovat s medvědem. Nejlépe je přetáhnout ho přes hlavu holí, ale co se pak stane nikdo neví[8].

Přes Gemănareu (2437m) pokračujeme dále po hřebeni na Parângu Mare (2519m), což je nejvyšší vrchol Parângu, vypadá to tedy, že začneme klesat. Na západním úbočí se pasou koně, asi ve výšce 2450m. Výš jsem myslím zatím neviděl koně vůbec, natož se pást. Na vrcholu nás zanedlouho dochází kluci a my se dozvídáme výše zmíněné novinky o bačích. Docela to tu profukuje, a nejde zrovna o teplé jižní proudění, leč chladný severák. Petr tu ke svému velkému štěstí objevuje signál, může tak poslat Petrušce SMlSku, vždyť už se mu hrozně stýská! S největším sebezapřením na náš, dosud jen verbální, nátlak debila uklízí a ze stativu nám dělá hromadnou vrcholovou fotku. Pak už se konečně můžeme vydat s kopce dolů. Zase se sem ženou nějaké temné mraky, a tak se nám nechce nahoře prodlévat příliš dlouho.

Petra začíná bolet kolínko, prý mu asi před měsícem nastydlo a má asi regma. Sestup mu proto trvá dvakrát déle. I pro nás je sestup jako obvykle mnohem náročnější, než výstup. Dole v sedle proto odpočíváme a čekáme na Petra. Dochází úplně zničen, prohlašuje, že další sestup už nepřežije. Při pohledu do strmého údolí k plesu Mândra na severovýchod od Parângu Mare se mu dělá mdlo. Michal mu alespoň půjčuje obvaz[9]. Ještě chvíli pozorujeme v mírném jižním údolí, jak bačové shánějí ovce k salaším. Jeden z nich kolem nás přejde chtěje koupit cigarety. Honza s Michalem mu jednu věnují s tím, že mají poslední krabičku. Ve skutečnosti se nechtějí vzdát zásoby camelek. Černé mraky ženoucí se k nám ze severozápadu nás nakonec burcují k odchodu. Petr se ovšem tváří, že není schopen pohybu, obzvláště ne zamýšleného sestupu dolů k plesům. Radim nemůže jeho fňukání už poslouchat, pročež bere jeho batoh do náručí s tím, že bez batohu snad Petr jít může. Petr je trochu zaražen a vyráží s hůlkami jako poslední. Celou cestu pak vykřikuje pochvalná slova o Radimovi, že za tohle mu uvaří takovou baštu, jakou svět neviděl[10].

---

[8] Buď vás medvěd sežere, nebo uteče a vrátí se se starším bráchou a sežerou vás společně.

[9] Obvaz samořejmě nenapadlo Petra zahrnout do seznamu potřebných věcí, o stahovadle na koleno ani nemluvě. Přitom ho to koleno už nějaký čas trápí.

[10] Nakonec nám jen zítra uvaří myšokaši.

Dole u plesa, ve výšce asi 2200m, nacházíme dobré místo na stany a báječnou vodu ke koupání. Sluníčko na chvíli vykukuje z mraků a ještě než zaleze kamsi za hřeben mezi Parângu Mare a Gemănareu, skáčeme s Radimem rychle do vody. Sušíme se pak na prosluněných kamenech, nádhera. Paparazzi Petr obchází s fotoaparátem kolem nás, jako sup krouží nad mršinou. To je tak těžké být slavný. Michal a Honza využívají vody, hned jak si postaví stan. Honza ovšem odchází na druhý konec jezera, asi se bojí Petra. Přitom už od Prahy je jeho nejoblíbenější větou[11]: „Petře, vyfoť mě.“ Petr do studené vody raději neleze, aby si ještě více nenachladil kolínko.

A jdeme vařit večeři. Základ jsou opět špagety. Zatímco my s Radimem máme omáčku podle obvyklého receptu, to jest luncheon meat (se složením, které si raději přečtu až sníme a strávím poslední), papriku, cibuli, česnek a kečup smíchané v libovolném pořadí, Petr si opět vaří nějakou specialitku:

Kuchtíme s Kuchtou
Sicilské špagety *Slaninka (případně uzený bok s chrupavkou a kůžičkou), cibulka, sardinky v tomatě (mohou být i v oleji), pepř, tabasco, kečup, slunečnicový chléb, podle chuti strouhaný tvrdý sýr.* Slaninku zpěníme a necháme pustit tuk. Jemně osmažíme cibulku do zlatova (ne zcela). Otevřeme sardinky a rozmačkáme je. Přidáme k cibulce a lehce prohřejeme. Podlijeme vodou, kterou jsme před tím vymyli plechovku od sardinek. Přidáme rozdrobený slunečnicový chléb, nejlépe alespoň tři dny starý. Podle chuti přidáme kečup, pepř, tabasco (postačí docela málo, je to děsně pálivé) a posypeme sýrem.

Je to tak dobré, že než uvaříme špagety, sní si Petr polovinu omáčky. Po večeři se obloha zatahuje a temní. Vypadá to na déšť, proto se slézáme pod Radimovým tropikem a hrajeme maryáš o desetníky, kromě Radima, jenž podobným hrám nijak neholduje. Nejprve si půjčuji od Petra 5Kč, pak od Honzy 10Kč, pak už musím najít peníze a vrátit dluhy. Myslím, že celkem jsem v hlubokém mínusu. Bohužel se to už nezmění. Venku hustě prší. Asi v půl desáté se Michal zvedá a jde spát. I Radim chce spát, proto se musíme přesunout k Petrovi do stanu. Po desáté jdeme ovšem spát všichni. Naštěstí už moc neprší.

Úterý 23. července

Noc byla chladná, ještěže jsem si nezapomněl vzít Jägerovy drtiče mrazu. Celou noc vane studený prudký severák, neustává samozřejmě ani ráno. V noci se

[11] Opakuje ji tak často, že přestože je úspěšný sotva v polovině případů, mám obavu, že Petrovy fotky budou poněkud jednotvárné.

sice vyjasnilo, teď se nám však nebesa opět zaoblačnila. Petr, nevykoupav se včerejšího večera volá, že musí do vody, jelikož hrozně smrdí. Možná je proto lepší, že spí ve stanu sám. Z vyhřátého spacáku se mi sice moc nechce, ale přemáhám svou pohodlnost a jdu ho při koupání vyfotit. Mohu mu tak oplatit to, že nás včera s Radimem fotil, jak nás pámbu stvořil.

Petr právě nabral vodu do kotlíku a, zeptav se na pracovní postup, jde vařit myšokaši. Konečně jídlo! Po snídani se balíme a asi v poledne začínáme opět vystupovat do sedla nad plesem. Pleso bylo podle mapy asi ve výšce 2200m, možná i proto bylo všem v noci zima (kromě mě teda). Nahoře to samozřejmě profukuje ještě daleko silněji. Musíme si držet klobouky, přestože nepojedeme z kopce. Na jižní straně hor se však oblačnost rozpouští, to jen ze severu se na nás ženou mraky, občas nás halící do mlhy. Přecházíme Gruiul (2345m), Pâclesu (2335m) na Ieşul (2368m), kde je malá mohylka, a odkud se kocháme posledním pohledem na Parângu Mare. Cestou samozřejmě nezapomíná Petr poslat několik SMlSek. Nezůstáváme zde však kvůli větru příliš dlouho a sestupujeme do sedla Piatra Tăiată. Jelikož vrstevnice na naší mapě jsou po dvou stech metrech, mohu jen říci, že sedlo bylo ve výšce nižší než 2200m a vyšší než 2000m, odhadujeme ji asi na 2100m. Petrovi trvá sestup poněkud déle, jelikož má stále regma v koleni. Zde chvíli svačíme a Honza, Michal a Petr posílají několik SMlSek. Rostou tu krásné pampelišky[12], a poletují čmeláčci.

Pokochavše se dost paloučkem a odpočinuvše si, stoupáme opět na hřeben, do sedla Saua. Je odtud krásný rozhled do severního údolí mezi hřebeny M. Câlcescu a M. Cărbunele. Pokračujeme po hřebeni na Vf. Setea Mare (2365m). Zde procházíme kolem psů, bači a ovcí. Připravuji si sice bouchací pistolku, naštěstí zbytečně. Petr se zastavuje u bači a dává se s ním do řeči. Chvilku na něj kousek dál čekáme, ale jelikož tady hrozně fouká a ženou se sem černé mraky, necháváme ho vypovídat se a jdeme dolů. Cesta vede dolů po rozlehlé travnaté pláni, skoro v sedle na nás začne štěkat a vrčet nějaký černý dobrman, zdánlivě bez pána. Naštěstí se ukazuje, že majitelé byli jen schováni za větrem při jižním okraji hřebene, pes nás tak s jistou nechutí nechává projít a svůj náboj musím vystřelit naprázdno do hromady kamení. Přecházíme sedlem Şaua Pleşcoaia na stejnojmenný vrch (Pleşcoaia 2231m). Přes něj dále klesáme do sedla Şaua Mohorul a stoupáme traverzem podél vrchu Mohorul (2337m). Cestou nás dobíhá Petr a jsme tak opět kompletní. Alespoň se trochu proběhl a bude si pro příště pamatovat, že se nemusí vybavovat s každým bačou půl hodiny.

Za kopcem v sedle nacházíme alespoň náznak závětří, prudký vítr, neustále vanoucí od severu podkopává trochu naši psychiku. Scházíme se tu opět všichni a svačíme. Hledíme do údolí a na kopce kolem nás přemýšlejíce, kde asi najdeme vhodné místo s vodou na nocleh. Ještě přejdeme následující kopec, a pak se uvidí. A tak se zanedlouho opět zvedáme a stoupáme na Iezer (2149m). Na vrcholu je křížek, věnovaný nejspíš nějaké oběti hor. Na vrcholu se samozřejmě Petr věnuje SMlSání, po chvíli nám sděluje, že od Petrušky stále nic nedostal, zato mu psal jeho brácha, jestli prý bude ve čtvrtek fotbal. Čekáme na něj hned pod vrcholem, s výhledem na silnici, vedoucí přes následující sedlo, Pasul

[12]Podle všeho jde o jakýsi letní druh pampelišek, nikoli o Smetánku lékařskou.

Urdele. Jde vlastně jen o uježděnou cestu, která se v několika serpentýnách vine pod vrch Urdele (2228m). Cesta je zpevněna hradbami z kamení, postavenými samozřejmě na sucho. Sestupujeme dolů, kde vidíme v sedle salaš, několik Dacií, pak ještě jakousi trosku salaše a v dálce vodopád. Okamžitě se rozhodujeme ukončit zde svou dnešní pouť.

Na okamžik si sedáme kousek od salaše na celkem ucházejícím místě, začíná tu téci malý potůček. Nejspíš do něj ovšem močí ovce, vodu z něj proto prozatím nenabíráme. Za chvíli k nám přibíhají od salaše psi a hlasitě štěkají. Po jistém úsilí se nám je daří zahnat kamením a několika ranami z mé bouchací pistolky. Ta se však ukazuje spíš neúčinnou. Kluci jdou hledat nějaké lepší místo. Petr si jde vyfotit rozpadající se salaš v zapadajícím sluníčku. Kus od ní nacházejí lepší místo, dál od psů i od té funkční salaše. Michal jde na místo přes jakýsi hrb, kde nabírá vodu z pramínku, mohla by být lepší, než tady dole. Jakmile postavíme stany, přiběhnou k nám opět psi, které se nám opět daří zahnat. U rozpadlé salaše nacházíme nějaké dřevo a po chvíli úsilí se nám daří rozdělat oheň mezi kameny, které odvalil Petr. Dneska si vaříme čočku se zelím a cibulkou smaženou na špeku. Michal mezitím nachází ve vodě, nabrané zde, pijavici. Prý dělal diplomku, nebo někomu pomáhal dělat diplomku, v níž se mimo jiné psalo, že voda, kde žijí pijavice, je nečistá a nevalné kvality. Vylévá ji proto a jde nabrat vodu k vodopádu na druhém konci údolí.

Při jitrocelovém[13] čaji pozorujeme na druhé straně údolí ovce hnané do ohrady. Rozhodujeme se navštívit bači, až na Radima, který se opět obětuje pro kolektiv a zůstává u stanů. Nevypadá totiž ani trochu, že by se mu do salaše chtělo, jel totiž do divočiny, a tak mu jakýkoli kontakt s lidmi přijde asi nevhodný. A taky mu připadá, že na nás bačové nejsou ani trochu zvědaví a že bychom je jen zbytečně otravovali a vůbec. Bereme s sebou nějakou čokoládu a ešusy na brynzu. Michal s Petrem si berou foťáky, což se tentokrát ukáže jako dobrý nápad.

Procházíme kolem psích hlídek, trochu vrčících, trochu štěkajících, naštěstí se nepřibližují na dosah. Docházíme k ohradě, kde stojí bačové. Petr se s nimi dává do řeči. Mezitím se k nám blíží psi, vidíce ovšem, že s námi jejich páni jednají přátelsky, trochu nás očuchávají a skoro bych řekl, že se lísají. Vypadají teď celkem mírumilovně a nechávají se i pohladit, přesto však nepozbývám obezřelosti. Cigarety bačové nechtějí, mají totiž v Rumunsku levnější[14] a lepší[15]. Mezi bači je jeden největší a nejmohutnější, ten tomu zde zřejmě velí. Také je zde jeden asi čtrnáctiletý chlapec, dalo by se říci bačovský potěr, který nějspíš ještě nemá právo nosit hůl. Každý bača má totiž vlastní hůl a neustále se o ni opírá, nebo ji jinak třímá, chlapec však nikoli. Krom toho je tu ještě několik

[13] Možná stojí za to poznamenat, že podle Radimova zjištění se bylinky v této nadmořské výšce špatně louhují. Je sice fakt, že jich obvykle dával Radim do čaje trochu málo, ale přesto je možno pozorovat, že nižší teplota varu vody udělá své.

[14] Hádal bych, že tu mají nižší spotřební daň, protože cigarety jsou tu asi o polovinu levnější, což nemůže být způsobeno jen kurzem koruny k Lei.

[15] Petr nabízí Startky a ty jsou tu nejspíš už profláknuté předešlými návštěvami českých vandráků stejně jako u nás.

obyčejných bačů. Mohutný bača posílá chlapce pro asi rok[16] starou brynzu. Za odměnu se nachávají fotit od Petra a Michala. Zapisují jim svoje adresy, aby mohli poslat hotové fotky do Rumunska. Psát ovšem neumí zdaleka všichni. Podle nějakých statistik je prý v Rumunsku asi šedesátiprocentní gramotnost. Není proto divu, že pasáci ovcí číst neumějí.

Mají tu také několik oslíků, které právě zahánějí do ohrady. Vedou nás k nim a na jednoho z nich posazují Petra. Pak si na jednoho sedá bača a nechává se fotit. Vůbec je zajímavé, jak rádi se čačtí synové hor nechávají fotit a hlavně, jak mají za ta léta nacvičené pózy, do nichž se vždy s potěšením staví. Na jednoho oslíka si též sedá Honza, pod ním se dává nebohé zvíře do náhlého klusu a Honza málem padá. Zábava s oslíky končí, a jsme zváni k ohni hořícímu u salaše. Zde nás rozsazují na všeliká sedátka, jako jsou velké hrnce, lavička, špalek a podobně. Lavička vychází na mne a Honzu, kouř jde samozřejmě naším směrem. Po chvíli rozhovoru připadá nejspíš bačům, že přišel čas na další trumf a přinášejí veliké kožichy z ovčího rouna. Jsou veliké, těžké a teplé. Jeden z bačů si v něm lehá na podlahu, aby nám tak demonstroval, že v něm klidně může spát a nebude mu zima. Samozřejmě se v nich vzájemně fotíme, jsme přece turisti. Petr si nechává jeden na sobě, aby se vyhřál do zásoby před chladnou nocí.

S bači hovoří nejvíce Petr. Z rozhovoru chytám jen málo. Ten křížek nahoře na kopci stojí prý kvůli nějaké studentce, již zde zabil blesk. Pak tam prý nějací tři studenti spadli v mlze se skály dolů. Ale možná to bylo docela jinak. Delší rozhovor se týká bouřky. Petr s Honzou a Michalem se asi půl hodiny snaží zformulovat dotaz, bude-li dnes bouřka. Michal dokonce vyhledává ve svém konverzačním seznamu, že tato otázka přeložená do Rumunštiny zní, "virde furtuna". Odměnou je jim záporná odpověď. V létě prý bouřky moc nebývají, prý hlavně na podzim. Pomalu se loučíme a vracíme se do tábora. Ještě nám trochu zahrozí psi, rozdivočivše se mírně. Před spaním si v táboře dáváme kousek brynzy, dokonce ji ochutnává i Radim, který jinak sýry nejí, jelikož se mu prý sukují v krku. Petr zjišťuje, že u bačů asi ztratil krytku na objektiv, snad ji ještě zítra najde.

Středa 24. července

Ráno je téměř jasno a ani nefouká moc vítr. Asi v sedm přichází jeden z bačů s Petrovou krytkou. Ze stanu koukáme zrovna jen my s Radimem, ostatní ještě zřejmě spí. Bača nám potřese rukou a předá nám krytku, když to Petr ve stanu slyší, vyléza za ním ven a děkuje mu. V rukou třímá bača radiomagnetofon, který nehraje, jelikož má vybité baterky. Alespoň nám to bača naznačuje tím, že je vyjímá z přístroje a mává nám s nimi před nosem. Petr mu dává dvě baterie Wonder, obávám se ovšem, že bačovi vydrží, jen než dojde k salaši. Pustil si nějakou kazetu a, blaženě se usmívaje, odchází. Před chvílí přiběhl pes a sedl si kousek od nás. Já bych ho nejradši zahnal, ale Petr mi to nechce dovolit. Pes nás hlídá, až dokud neodejdeme. Prochází neustále mezi námi, a nejraději by

[16]Podle bačů byla asi rok stará, pokud jsme jim dobře rozuměli a pokud si nevymýšleli. Rok se nám zdálo být přeci jen trochu moc.

něco sežral. Chtěli jsme původně vyrazit v 9:30, což se nám skoro daří, protože máme jen asi čtvrt hodiny zpoždění.

Ze sedla vede cesta podél silnice, na kterou jsme koukali už včera. Silnice se dosti klikatí, na rozdíl od ní jde stezka rovně. Tak není ani o mnoho rychlejší jakási dodávka, jedoucí v našem směru. Nahoře pod vrchem Urdele (2228m) potkáváme jednoho ze známých bačů věnujícího se své práci, to jest pastvě ovcí. Petr se s ním samozřejmě dává do řeči. Také tam za námi přiběhl náš známý pes. Silnice obchází vrchol a na jeho druhé straně potkáváme dalšího známého baču a Petr se s ním opět dává do řeči. Asi rád běhá, necháváme ho proto za sebou. Zanedlouho se značka odpojuje od silnice, a pak vede přes kopce a podél nich kolem ovcí, psů a bačů. Stále dál přes Cioaru (2123m) a Galbenul (2137m), na sestupu z nějž nacházejí Michal s Honzou vystřelenou raketu, rozhodně je to veliká rezavá roura, která tak vypadá. Obcházíme traverzem Muşetoaiu (2078m) a scházíme do sedla (1958m), Petr už nás dávno předešel a sedí asi opodál. Zde jsou dvě možnosti, buďto půjdeme přes vrchol Micaii (2170m), nebo ji obejdeme traverzem. Kudrna prý doporučuje jít přes vrchol, značka ovšem vede traverzem, rozhodujeme se tedy pro traverz.

Traverz vypadá zpočátku celkem dobře, dokonce potkáváme studánku, poblíž bačů, ovcí a hlavně hlasitě štěkajících psů. Zde nabíráme vodu a fotíme si oslíka. Také tu ovšem končí cesta a dále musíme jít terénem po vrstevnici. Prodíráme se křovím a borůvčím podle skal, což jde docela pomalu. Petr viditelně ztrácí, jeho revmatickému koleni zřejmě tato cesta nesvědčí. Slézáme do karu a, čekajíce na Petra, vybalujeme si svačinu. Petr dochází k nám s tím, že nebude nejspíš moci pokračovat do Căpăţînii, jelikož je úplně zničen a bude rád, dojde-li na konec dnešní etapy. Prý raději pojede do Banátu, kde na nás počká. Honza s Michalem ve světle těchto informací také o dalším pokračování v cestě přes hory váhají. My s Radimem zatím chceme jít dál, ale vše se uvidí večer.

Posvačivše, pokračujeme v obcházení údolí na další kopec, po jehož straně traverzujeme k vysněnému sedlu. Pohybujeme se nyní zhruba na hranici vysokého lesa. Kosodřevinové pásmo je téměř vypasené. Potkáváme další psy a ovce, a na sestupu do sedla i býka ležícího u louže. Nás nechává klidně projít. Před Petrem, jdoucím až za námi, se však výhružně zvedá. Konečně jsme dole, a tak se sluší rozloučit se nyní s Parângem. Petr dochází chvíli po nás.

Sedlo je odlesněné, roste na něm jen nízká vypasená travička. Všude se válejí ovčí, kravská, oslí a bůhvíčí lejna. Hrozně to tu od severu profukuje. Větru už tu máme opravdu plné zuby. Neslyšíme kvůli němu vlastního slova. Sedáme si, kde se dá, pokud možno nikoli do lejn. Kolem nás prochází několik ovcí a psů. Rozmýšlíme, co dál. Petr rozhodně musí dolů, jsa úplně zničen. Michala už Căpăţînii moc nelákají, pročež se rozhoduje jít dolů s Petrem. Honza jde tam, kam Michal, protože Michal nese stan. To by ovšem znamenalo, že bychom čli přes Căpăţînii s Radimem jen ve dvou s minimální šancí, že se ostatními potkáme dříve, než v Aradu u vlaku. Nakonec i my se tedy vzdáváme myšlenky přejít další hory a rozhodujeme se jít také dolů. Otázkou ovšem zůstává kam. Na jih to asi nemá smysl, protože to bychom se dostali do civilizace po nejméně jednodenním únavném silničním pochodu. S Petrem by to asi trvalo déle. Zbývá tedy sestoupit na druhou stranu k nádrži L. Petrimanul a pokusit se sehnat tam nějaký odvoz. Podle mapy vypadala přehrada celkem blízko od sedla. Dokonce jsme po cestě do sedla chvilku mysleli, že bychom si seběhli k přehradě jen za účelem koupacím. Ale ve skutečnosti se cesta dolů dost kroutí a sestup trvá snad dvě hodiny. Dobu, kterou získáváme dřívějším sestupem navíc, chceme strávit v termálních lázních Băile Herculane. Petr si myslel, že najdeme v sedle někoho, kdo nás odveze dolů, ale šlo samozřejmě o zcela nereálnou představu, chybí tu totiž jakýkoli k tomuto účelu vhodný dopravní prostředek.

Cesta dolů je celkem nezáživná. Oživením je jen na začátku oslík, mládě, jehož si Petr neváhá pohladit. Hned se k němu ovšem výhrůžně blíží oslice, maminka malého oslíka. Petr nejprve ustupuje a říká oslici, aby byla v klidu, že už nechá její děcko na pokoji. Oslice je však celkem klidná a krmí oslíka svým mlékem. Petr si tak může pohladit i ji. Kousek dál potkáváme baču a Petr se s ním samozřejmě dává do řeči. Ještě nabíráme vodu u potůčku a pak následuje jen chůze po silnici dolů. Honza s Michalem brzo mizí vepředu, Petr vzadu. Dole přecházíme kolem pěkného tábořiště a říkáme si, kam asi Honza s Michalem šli. Zanedlouho je potkáváme, jak jdou proti nám. Šli se jen podívat k přehradě, prý to tam ovšem nestojí za nic. Vracíme se proto k tábořišti u potoka, kde se potkáváme s Petrem.

Konečně se můžeme zase umýt a uvařit si, někteří vyprat trička, ponožky a podobné věci. Mezitím jde Petr k přehradě zjistit, jestli by nás nemohl zítra někdo odvézt do civilizace na vlak. Potkává nějaké chaty a hospodu, kde zjišťuje, že prý nějaký náklaďák odveze na vlak každého za 20000 Lei mezi osmou a desátou ranní. Rozděláváme oheň a vaříme si rýži se špekem, cibulkou, paprikou a kečupem. Petr je nějak smutný. Je to asi tím, že Petruška má zítra narozeniny a on tu nemá signál, aby jí mohl poslat zprávu, ach jo.

Honza s Michalem odcházejí k barákům. Ucítili i na dálku pivo, a to je neodolatelně táhne k sobě. Po jídle za nimi, postaviv si stan, odchází i Petr. Chtějí tam dohodnout detaily odvozu. My si s Radimem vaříme mátový čaj, já se holím v předtuše civilizace a jdeme spát. Kluci se vracejí asi v deset a sdělují, že se máme dostavit ráno v devět k té hospodě. Jejíž majitel hovoří italsky, proto si s ním Petr tak dobře rozuměl, a zařídí nám odvoz. No, uvidíme, v Rumunsku by asi nikdy neměl dát na to, co mu někdo řekne.

Čtvrtek 25. července

Ráno vstáváme v sedm, ačkoli, kdybychom tušili, jaký průběh bude dnešní den mít, zajisté bychom si přispali. Po snídani se, sbalivše, vydáváme k chatě. Zde se od majitele Petr dovídá, že auto ještě nepřijelo. Sedáme si tedy na lavičku ke stolku a čekáme. Obloha je zatažená, jako by nám chtěly hory ukázat, ať už rychle mažeme pryč. Vrchní, současně majitel, je poněkud neochotný. Petr si dává teplé mléko s medem a kluci pivo Gambrinus vyráběné zde v licenci. Krátíme si čas maryášem. Petr splácí Michalovi předešlý dluh ze hry. Jde o deset tisíc, sice Lei, ale přesto, kdo může říct, že prohrál v maryáši deset tisíc v jedné hře? Po desáté hodině není po autě ani vidu ani slechu, zato se dává do deště. Naše okolí tak získává na nevlídnosti. Přecházíme do lokálu a pokračujeme v maryáši. Místnost má nejspíš evokovat tradiční selskou jizbu. Vévodí jí veliká kamna, stoly i židle jsou ze dřeva, vyřezávané. Vrchní nám kupodivu nic nenabízí. Dalo by se říci, že naši přítomnost v podstatě nevnímá. Když se po něčem ptáme, nic nemá. Ani kávu, ani čaj, ba ani to mléko s medem už nemá. Má jen pivo, čehož Petr, Michal i Honza využívají. Navíc je tu celkem zima a hra v karty nás už omrzela. Všechno volá po změně povětří a auto, které by nás mělo odvézt, nikde.

A tak tu přecházíme od dveří ke stolu. Od stolu ke dveřím. Pak se projít dvorem a nechat na sebe mrholit. To je prostě život. A hle, cosi přijíždí, náklaďák pro dřevo. Jede prý nakládat, tak snad až se bude vracet. A vlastně, ještě před chvílí projelo kolem chaty ARO v našem směru. Putykář na ně hrozně cosi řval, až si myslíme, že to byl ten slíbený vůz, který tudy projel zcela bez povšimnutí. Sice nás pak hostinský uklidní, že nikoli, ale co má těm Rumunům člověk věřit.

Já už chci PRYČ!!!

Mě to tady nebaví!!!

NUDA, NUDa, NUda, Nuda, nuda, nuda...

A chčije a chčije.

A dnes má Petruška (Peťulka) narozeniny. Přišli sem chlap s nějakou Rumunkou a přinesli si spoustu tvrdého. Když na chvíli odejdou, Petr chce bufetit na flaškách. To se mi ještě nestalo, abych seděl v hospodě na sucho, bavil se už čtyři hodiny o jídle a měl hlad a žízeň. Co je to za kraj?

Petr: „Ježišmarjá, já bych žral kafíčko, koláček s povidlama, bílý chléb pokapanej olivovým olejem, rajčátka, Kachničku...“

Honzovi kručí v břiše tak, což je slyšet ař ke mně. Radim má hašlerek už plné zuby. Michal si čte Respekt. Petr si dá dvě Silvy (to je pivo, ne Planoucí Růže).

Honza: „Pak se divěj, že nemaj prachy.“
Petr: „Oni nám fakt nic nepřinesou. Já si řeknu o horkou vodu a sleju si svojí kari rejži.“
Radim: „To není žádná hospoda tohlecto. To je prostě, já nevím, takový hnízdo.“
Honza: „Já bych sněd i rajče.“
Petr (*upřímně podiven*): „Fakt bys sněd' i rajče?“
Honza: „Kdyby bylo v polívce, tak asi jo.“
Petr (*nevěřícně*): „I ty zrníčka?“
Honza: „Asi jo, sice by se mi otočil kufr[17]...“

13:21 – Honza opravdu polknul v polévce kus rajčete!
(„To nevíte, co pro mě to rajče znamená. To si nedovedete představit.“)

[17] Mě tento rozhovor dosti rozesmál, ale Honza posléze vysvětlil, že patří k těm lidem, kterým se už při pohledu na rajče obrazí žaludek a jeho pozření je pro ně noční můrou. Sice to nechápu, ale i takoví lidé žijí mezi námi, aniž bychom jakkoli pozorovali jejich úchylku. Teprve když jde do tuhého, ukáže se prostě, jací doopravdy jsme.

Po jistém úsilí pro nás totiž Petr vyjednal hovězozeleninovou polévku s rajčetem a hovězími chrupavkami. Před chvílí ji nesli k vedlejšímu stolu. Petr snědl proti svým zvyklostem BSE rizikové hovězí maso a ještě rizikovější chrupavky. To jen abyste si dokázali představit tu hroznou situaci. No, ještě že k té polévce donesli chleba, jinak bych asi ani neměl pocit, že jsem něco snědl.

A Petr je dnes celý špatný, jelikož nemůže poslat Petře SMlS, poněvadž tu není signál. Jsme totiž v údolí jak blázen, dle Radimova vyjádření. A kolem nás se tyčí mohutné kopce. A Petruška má dneska narozeniny. Alespoň se kvůli ní dneska načesal a navoněl.

Jo, abych nezapomněl, ten náklaďák se dřevem už projel. Ale nechtěl nás vzít, protože bychom se k němu nevešli. Tak čekáme na jiný.

Po dalším dalším čekání asi ve čtyři přijíždí jakýsi náklaďák, jehož korba je prázdná, leč kabina plná. Petr zkouší dojednat odvoz, ale neúspěšně. Pak pan domácí něco žvatlá s řidičem rumunsky a nato nám řekne, abychom nasedali – – na korbu. Za tím účelem se ovšem trochu přioblékám. Řidič však říká, že nás vezme jen do nejbližší vesnice, jelikož dál nejede. Jeden z rumunských hostí penzionu promluvil anglicky a poptal se kam chceme. Radim pak přes něj asi čtvrt hodiny jednal s řidičem až vyjednal, že nás řidič vezme do nejbližší vesnice, Ciungetu, jelikož dál nejede.

Pak si sedáme na korbu a necháváme se natřásat po celou cestu přehlubokou roklí, výška okolních stěn je asi půl kilometru. Do ní se vejde jen silnice a potok, jehož korytem jsou vedeny dráty vysokého napětí. Sem tam se vyhýbáme kravám a míjíme podivuhodné obrovské stroje. V Ciungetu postupně vysazuje šofér osazenstvo svého vozu, a pak i nás, kousek od křižovatky směrem na Brezoi.

S Radimem a Michalem se jdeme projít ke křižovatce a zjistit, kdy jede autobus do Brezoi nebo někam na vlak. Na autobusové zastávce se však samozřejmě žádný jízdní řád nenachází. Naproti je hospoda, kam s Radimem zalézáme poptat se po něm. Po chvíli se dostáváme u pultu na řadu[18] a zkoušíme se ptát:

Radim: „Este statia bus? Brezoi?“
Obsluha: „Da.“

Pak říkají asi, že dnes už nic nejede, až zítra. Radim klepe na hodinky, chtěje naznačit, že bychom rádi znali hodinu odjezdu. Obsluha, mladší pán, začne prstem na pult psát nějaká čísla. Podávám mu bloček a oni si shánějí fix, díky čemuž zjišťujeme, že autobus jede v 8:00 a 15:30.

Vracíme se zpět a rozhodujeme se přespat do zítřka. Scházíme proto k potoku, kde rozděláváme oheň a chystáme se vařit večeři. Honza s Michalem mizí do hospody pro chleba (a pivo). Po chvíli mizí Petr se slovy: „Já jsem málem zapomněl na Petrušku, jdu jí zavolat z automatu.“ než uděláme večeři, všichni se vrací. Petr je chudák celý smutný, protože automat je na kartu, kterou nesehnal.

Po jídle opět mizí asi na hodinu či dvě. My se mezitím vozíme na lanovce postavené zde přes potok, když už jsme se u ní utábořili, tak abychom z toho něco měli. Na dně kabiny zeje veliký otvor, na vozík se dá vlézt jen z našeho břehu a dráty nesoucí vozík jsou označeny bílými proužky v pravidelných metrových

[18] Po pravdě, nevím, co tady vlastně ti lidé kupovali, když krám mají jako vykradený.

intervalech. Podle toho všeho soudíme, že zde byla lanovka postavena nejspíš za účelem měření velikosti průtoku vody. Chováme se na ní celkem slušně, živě si představuji, co by to bylo pro matfyzáky[19].

Pak se Petr vrací celý rozjařený s pěti lahvemi piva v rukou a provolávaje hurá, že se mu podařilo poslat alespoň zprávu Petrušce. Ba dokonce se dovolal nějaké dívce, Petruška je prý s Petrovou mámou v hospodě.

Na Petruščino zdraví pijeme pivo a ťukáme si. Petr nám vysvětluje, jak ho chlapi v místní putyce naučili ťukat s lahvemi. Musí se ťukat hrdlem o hrdlo, pak mají nejlepší zvuk. S jistou nedůvěrou i Petr sveze se se mnou na lanovce přes potok a zpět. Honzovi se nechtěl svěřit, čuv[20] nějakou čertovinu. A teď si staví stan a půjde vrátit lahve (a taky ještě jednou zavolat Petrušce), Honza s Michalem se k němu samozřejmě přidají. Diskusi o mých plánech na svatbu v Banátu snad raději vypustím, beztak už si z ní moc nepamatuji. Zanedlouho se všichni vrací i s vodou.

Pátek 26. července

Ráno, sbalivše se, jdeme na autobus. Petr je připraven nejrychleji a spěchá napřed zavolat Petrušce. To se mu konečně daří, díky čemuž je poté v lehké euforii. Petruška mu prý stále SMlSkuje, ale nějak to nechodí. Asi ve čtvrt na devět opravdu přijíždí autobus za 47 000 Lei nás bere až do Râmnicu Valcea. V Brezoi zastavuje autobus na delší dobu a Petr si jde ven odskočit. Vrací se pro peníze a jde si koupit něco do krámu. Autobus mu mezitím málem ujede. Před námi sedí v autobusu cikánka kojící děcko, s nímž tvoří velmi malebnou dvojici. Škoda, že v téhle situaci opravdu fotit nejde.

V Râmnicu Valcea, se vystoupivše z autobusu, vyptáváme na nádraží. Cestou k němu potkáváme dva Čechy, s nimiž jsme se viděli už ve vlaku do Aradu. Jeden z nich nám sděluje svoje zážitky z Rumunska, z nich vyplývá mimo jiné to, že si přes hranice propašoval do Rumunska marihuanu pro osobní spotřebu. No, proti gustu žádný dišputát, já bych na to asi nervy neměl. Na nádraží jsme před jedenáctou a zjišťujeme, že vlak nám jede až ve tři čtvrtě na jednu. Po troše jednání zjišťuje Petr od nejvyššího pana železničáře, kdy jede vlak do Băile Herculane. Vypadá to, že tam budeme asi ve 2:38 ráno. Kupujeme si lístky a my s Petrem nějaké kazety se zaručeně původním folklórem. Vyposlechnuvše si je ovšem doma, máme o tom své pochyby.

Jdeme si na poštu koupit nějaké pohledy a zcela tam vykupujeme všechny, které tam nešťastná paní prodavačka má. Stejně to nestačí a jsou navíc dost nevzhledné, kupujeme si tedy alespoň známky, těch mají dostatek. Pak jdeme ještě do hospody. Jen Radim jde raději na nádraží. Slečna servírka je trochu přihlouplá a okrádá mě o 20 000 lei.

Přejíždíme do Piatra Olt, což je taková cikánská dupa. Před nádražím postávají a posedávají skupinky cikánů, lačně po nás pokukujících. Kupujeme si svačinu a sedáme si kousek od nádraží k plotu. Radim se marně snaží najít někoho, kdo by se s ním rozdělil o meloun. Musí jej proto sníst celý sám. Po

[19] Kdo neviděl, neuvěří.

[20] Minulý přechodník od slovesa čout

chvíli, když jsme už téměř najedeni, přichází k nám policista a dlouho k nám hovoří. Z jeho hovoru nakonec nějak vyrozumíme, že nám radí, abychom si dali pozor na cikány, že rádi kradou. Pak odchází směrem od nádraží, myje si dojista v duchu ruce. To, že nás varoval před cikány naznačoval myslím slovy jako negro a ukazoval na své černé boty, chtěje naznačit barvu kůže dotyčných. Prý tady s nimi mají problémy. Do vlaku se dostáváme naštěstí bez úhony. Místní cikánská komunita zůstává u dychtivých pohledů.

V Craiově jsme před sedmou a vlak nám jede až v jedenáct. Podle tabule to sice vypadá, že něco jede už v sedm jen do Orşovy. Policista na nástupišti však o ničem neví a podle cedulí na vlacích to taky vypadá nějak podezřele. Máme se zeptat na informacích. Podrobnější pohled na cedule prozrazuje, že jsme se koukali na tabuli příjezdů místo tabule odjezdů.

Jedeme proto místním autobusem MHD do centra. Radim však zůstává u nádraží, jelikož považuje za zbytečné jezdit někam do centra a zase zpět. Navíc má obavu, že se nestihneme vrátit včas. Zjišťujeme, že Craiova je malebné betonové městečko. Domy jsou všechny staré nejvýš padesát let. V minilabu si nechává Petr vyvolat jeden z filmů. Sedáme si do hospody na pivo a vedeme chlapské řeči, které bych raději nereprodukoval. Cestou zpět si dáváme s Petrem zmrzlinu. Zpátky jedeme opět autobusem. Ještě před tím procházíme kolem Craiovské matematické fakulty místní univerzity, u níž zatlačuji slzu dojetí.

Vlak do Temešváru (Timişoara) je úplně nacpaný a pomalý. Navíc je tu téměř nedýchatelno. Prostě Rumunsko…

Sobota 27. července

Po úděsné jízdě přijíždíme do Băile Herculane. Možná stojí za to poznamenat, že jsme vlakem projížděli kolem železných vrat – velké dunajské přehrady, kde kdysi bývaly známé peřeje. Pohled je to opravdu impozantní. V Băile Herculane mají pěkné nádraží. Město je asi pět kilometrů od nádraží. Cestou se zastavujeme na nocleh na paloučku u silnice.

Ráno se, sbalivše, vydáváme hledat termální koupele, jimiž mají být tyto lázně vyhlášené. Vyrážíme asi v jedenáct. Procházíme celým městem až daleko za ně, pohrdajíce autobusy. Město je celkem pěkně upravené. Velmi překvapivě na běžné rumunské poměry. Zastavujeme se u dvou termálních pramenů, na chuť jsou dost hnusné. Podrobnějším zkoumáním cedulí zjišťujeme, že se nemají pít, ale člověk si v nich má namáčet oči nebo jiné údy.

Daleko za městem, jdeme asi tři hodiny, stále nepotkáváme žádné pořádné koupaliště. Občas zahlédáme u řeky takové betonové nádržičky, v nichž se tísní asi šest Rumunů. Že by to bylo ono? Celou cestu stojí podél silnice auta a vedle nich obvykle i stany tábořících Rumunů. Jedna Dacia kombi má dokonce malý stan na střeše – asi jen pro děti. Docházíme k nějakému kempu, kde mají velké koupaliště, nejspíš nikoli s termální vodou. Cikáni si tu pod mostem u řeky pečou alespoň pět kilo masa na ohni.

Honza s Michalem odhazují batohy a jdou se podívat jak to vypadá dál. Asi po sedmi stech metrech prý končí tenhle bordel a je tam jakýs takýs přístup k řece. Rozhodujeme se tedy, že se vykoupeme alespoň v řece a pošupajdíme do Orşovy vlakem v sedm.

U řeky se umyjeme, vykoupeme a najíme (špagety s kečupem, česnekem a cibulkou. My s Petrem navíc s eidamem[21].) Zpět opět procházíme kempem až k jeho začátku na hlavní silnici, kde sedáme do taxi[22] – transitu, který nás odváží za 15 000 Lei na nádraží. Na to, že tam má i průvodčího, je ta cena dost nízká.

Na nádraží nám nechtějí prodat lístky, asi musíme počkat a koupit si je až před odjezdem vlaku. Míříme proto do hospody na pivo. Cestou zastavuje Petra nějaký taxikář nabízející, že nás odveze do Orşovy za 200 000 Lei všechny v jednom autě s batohy, což prý není žádný problém[23]. Nabídkou opovrhujeme a jdeme na to pivo. Asi dvacet minut před odjezdem platíme – místo 143 000 Lei platíme 165 000 Lei, kapku nás okradli – a míříme na vlak. Před chvílí se spustila bouřka a prudký déšť, proto do nádražní budovy běžíme. Lístek do Orşovy stojí 12 000 Lei.

V Orşově vystupujeme z vlaku a sedáme na autobus MHD, jedoucí do centra. Zde se Petr, Michal a Honza vybavují na břehu Dunaje s nějakými chlapíky, snažíce se zjistit, jak se dostat do Eibenthalu nebo Svaté Heleny. Podle Petra bychom si mohli stopnout loď, žádná vhodná však poblíž nás nestojí, je to tedy dost nereálná představa. Po chvíli rozhovoru nás odvádějí na autobusové nádraží, kde zjišťujeme, že poslední autobus odjel v pět a další jede až v pondělí. Zbývá nám tedy cestovat dále taxíkem. Před nádražím se s námi dává do řeči místní Čech původem ze Šumice. Vyjednává nám odvoz za 500 000 Lei do Eibenthalu pro všechny. Původně požadoval řidič 30 euro, ale pak přece jen zlevnil. Náš průvodce má v Orşově obuvnický obchod a mimo jiné nám říká, že v tomto městě žije asi 30 našich krajanů.

Nacpat pět lidí do Dacie[24]? V Rumunsku žádný problém! Batohy si dáváme částečně do kufru, Michal na zahrádku a Radim k nohám, usednuv vedle řidiče. Dozadu si sedáme my čtyři zbylí. V autě si mě nejprve Petr usazuje na klín, po chvíli mi radí, abych si lehl i na klíny ostatních. Z cesty proto vidím v podstatě jen stromy a nebe. Sem tam málem zajedeme psa. Ti jsou tady dosti laxní. Projíždíme kolem, nebo spíš skrz, svatby tančící na silnici. Vidíme Trajánův val a nějaký obličej ve skále. Pak sjíždíme ze silnice a stoupáme nahoru k Eibenthalu šest kilometrů po vozové cestě. V kopci náhle auto zstavuje pro chcípnutí motoru. Další cestu rezolutně odmítá. Řidič zkušenou rukou hrábne šroubovákem do motoru, čímž auto znovu nastartuje. Než dojde k volantu, tak motor opět chcípne. Radim proto při druhém pokusu musí sešlápnout plyn. Ve skutečnosti šlo o druhou událost tohoto typu. Poprvé se to stalo ještě na silnici, ale tam

[21] Radim sýry nejí, jelikož mu neprojdou skrz hrdlo.

[22] Možná jde o bus, to záleží na definici.

[23] Tehdy se nám ještě zdálo, že to snad ani není možné, teprve v budoucnu jsme se měli přesvědčit o opaku…

[24] Podotýkám, že Dacie standardní velikosti, nikoli kombi. Co se nám zdálo v Băile Herculane nemožným, stává se v Orşově realitou. Koneckonců, indukcí se dá ukázat, že do Dacie se vejde libovolný konečný počet osob.

byl už první pokus úspěšný. Nakonec po divoké jízdě dojíždíme do Eibenthalu a vypadáváme[25] z auta.

!!!	**Pozor**	!!!
	Následující řádky obsahují zkreslené vylíčení Eibenthalu, neberte je prosím vážně. Na žádost předsedy místního krajanského sdružení budou z oficiální verze vyškrtnuty.	
!!!	**Pozor**	!!!

Taxikář nás vyhodil přímo před místní hospodou, vyžádal si od nás cigarety a odjel. Nutno ještě poznamenat, že jsme najeli při dojezdu na asfaltku, přičemž začal taxikář strašně nadávat. Domníval se asi, že taková asfaltka vede až k Dunaji a že by stačilo odbočit o kus dál. Jak jsme se později dozvěděli, nebylo tomu tak. Ve skutečnosti si vybral tu lepší cestu.

Sedáme si do hospody, kde si dáváme Temešvárské pivo za 9 korun půl litru. Dává se s námi do řeči jeden z místních. Kluci se vyptávají na nocleh, v podstatě by to prý šlo u něj, na zahradě pod stanem. Po chvíli si přisedává Alexandr, syn místní učitelky rumunštiny. Způsobně se zeptá, přes s námi komunikujícího domorodce, jestli si může přisednout a bavit se s námi. K čemuž mu svolujeme. Mluví ovšem kromě rumunštiny jen anglicky, česky umí asi tři slova. Učí se na námořníka v Orşově. Odhaduji, že je mu nejvýš tak šestnáct. Přesto nasává jako duha. Koneckonců jsou tu i menší s podobnými choutkami. Třeba támhleta malá holčička, nebo malý chlapec sedící vedle nás. Kolikpak mu může být? Jedenáct? Podle Alexandra na tom není nic divného, jelikož v Rumunsku začínají lidé pít velmi brzo. Krom toho si s ním vyměňujeme e-mailové adresy[26], přičemž už v této chvíli doufám, že jí nebudu muset využít. Alexandr tvrdí, že loví kamarády („hunts for friends“). Angličtina mu zase tolik nejde. Krom toho říká, že je zažraný do počítačů, přesněji do počítačových her, k čemuž předvádí patřičné zvukové efekty (něco jako „bum, prásk“). Navíc mi nabízí, že jestli si chci přečíst mejly, není to vůbec problém, protože tu mají tuto vymoženost zavedenou do místní školy. Nebude to asi tak obvyklé, protože třeba telefon tu zdaleka nemá každý, v dalších vesnicích mají obvykle po vesnici nějaký rozvod, ale k síti jsou připojeni rádiově. Alexandr nám též říká, že mandele, což je spojení rumunské lidové hudby a orientální hudby s moderní hudbou, mají rádi skoro všichni. Prý má 50 – 60 kamarádů, z nichž jen 5 až 6 nemá mandele rádo. On ovšem mandele z duše nesnáší, místo toho má rád rock.

Hospoda se plní vyšňořenou omladinou. Venku začíná pršet. Záchody tu nemají, chodí se do vedlejších uliček ke křoví. Honza, Petr a Radim se jdou s chlápkem, s nímž se tu bavili, podívat, kde budeme spát. Pak zůstávají v sousední hospodě, odkud je slyšet tahací harmonika. Alexandr nám rovněž nabízí nocleh, toho ovšem nevyužijeme, i když by bylo zajímavé sledovat, co by na to

[25] Píšu-li vypadáváme, míním to alespoň pro sebe doslova.
[26] Pro zájemce: myco_ro2000@yahoo.com

říkala jeho matka. Po delší době přichází Petr zaplatit místní útratu a my s Michalem přecházíme s ním do vedlejší hospody, berouce si s sebou věci. Alexandr nás následuje.

Zde je zábava v plném proudu. Hraje tu harmonika a všichni si zpívají staré české písničky, jako Generál Laudon jede skrz vesnici. Petr jim do toho vymýšlí samé lepší velitelky patrol – smradlavou, chlupatou, apod. – je vidět, že je to labužník. Dále si zpívají například Pionýři, pionýři, malované děti, bez jakéhokoli náznaku recese, pár písniček od Hašlera a vůbec všechno možné. Nějaká rodina tady asi něco slaví, proto je tu také ještě otevřeno. Asi v půl druhé jde Radim spát. Jde s tím chlápkem domů, my tam dorazíme později. Prý tady za mé nepřítomnosti kouřil trávu, ale já tomu nevěřím.

Ještě sedíme s nějakým Martelem, který pracuje v Praze v Mitasce. To zde není nijak neobvyklé, prý tak jezdí do Čech víc lidí i z okolních vesnic. Petr tancuje s nějakou stařenkou a Martelovou ženou, já „tancuji" s jeho švagrovou[27]. Asi v půl čtvrté jdeme spát. Martel nám nutí svoje české mobilní telefonní číslo[28]. Martelova žena nám nutí flašku vína s něčím jako: „Vemte si to a jděte už spát." Petr ji ovšem vrací zpět.

Stavba stanu je pro mne i Petra velmi náročná, ještěže neprší. Ani nevím, jak se nám to povedlo.

Neděle 28. července

Rumunské pivo už nechci ani vidět! Hlava ráno bolí jako střep, v ústech mám takovou divnou pachuť a ze spacáku nás vyhání horko. Petr se asi v půl jedenácté zvedá s tím, že jde fotit lidi na mši. Mě to sice přijde praštěné a hlavně krajně nevhodné, ale je to celkem jeho věc. Po chvíli odchází i Honza. Po něm se jdu projít i já.

Vesnice vypadá celkem obyčejně. Nedělně vyšňoření vesničané míří ke kostelu na mši, v rukou drží různé obilné klasy, mají právě dnes dožínky. Petr pak vypráví, že jim farář v kostele ty klasy posvětil a nařizoval jim, co všechno s nimi musí do příštího roku provádět, aby měli dobrou úrodu. Prý těch příkazů bylo docela požehnaně. Nakonec taky docházím ke kostelu, kde potkávám Honzu a Petra, jak pozorují srocení davu. O dožínkovou mši je značný zájem, mnozí se ani nevejdou do kostela a postávají před vchodem nebo se tlačí do dveří.

Honza s Petrem nejprve chvilku nakukují dveřmi dovnitř, ale pak postupně odpadnou. Mně se nezdá vhodné snažit se v krátkých kalhotách dostat na mši, tak se pomalu vydávám zpět.

Domácí, dva bratři, nám nesou od kravičky nadojené mléko a kousek chleba s margarínem. Sedíme s Honzou, Petrem a Radimem uvnitř u stolu a domácí pořád něco vypráví. Z mladšího postupně leze, že osm let pašoval v náklaďáku heroin, tak po půl kile, z Holandska do Rakouska, kde bydlel. Když vezl pětikilovku jako poslední štaci, práskli je nějací Albánci a chytila je policie. Stačili

[27] Ty uvozovky proto, že o tanec se ve stavu, v němž jsem se nacházel, nemohlo jednat. Kdyby to rumunské pivo alespoň nebylo tak hnusné...

[28] Pro zájemce: Urban Martel, Paegas – T-Mobile +420 603 309 396. Bydlí, nebo pracuje, Švehlova 10, Praha 10.

se ještě zbavit heroinu. U nich prý našli jen trochu hašiše pro osobní potřebu, když šli třeba někam na diskotéku nebo tak. To se prý v Holandsku může. Tak to vzali přes Čechy zpět do Rumunska, Rakousku se vyhnuli velikým obloukem. A teď tady čeká, jak dopadnou soudy. Ženu a děti má v Rakousku. To celé nám vypráví takovým tónem, až byste se domnívali, že pašovat heroin je naprosto běžná práce, jako každá jiná. Cítí se zřejmě velmi ukřivděn, že mu v tom někdo brání. Lidi jsou prostě různí.

Pak ležíme na trávě a hrajeme maryáš. V půl druhé je oběd. Slepice s bramborama a polévka. Ke kvalitě jídla bych se raděj nevyjadřoval, ale dalo se to jíst a stálo nás to dohromady jen 200 000 Lei. Petr dostává od souseda med a radu, ať příště jdeme k nim a ne k těm u nichž jsme. Důchod mají místní horníci asi 2 000 000 Lei (asi 2 000 korun), což není mnoho. Ceny tu jsou jen o trochu nižší, než u nás.

Asi ve tři se přece jen balíme a asi ve čtyři odcházíme, rozloučivše se s hostiteli. Je vedro a dusno k padnutí. Honza se ptá v hospodě (v té první), jestli tam nenašli jeho klobouk, záhadně zmizivší včerejšího večera. Nenašli, bůhví, kdo bude teď nosit klobouk s obrázkem půllitru se Staropramenem.

Potkáváme předsedu místního krajanského sdružení, který nám říká, že ti dva bratři, u nichž jsme spali, jsou nejhorší lidé ve městě, mentálně retardovaná pěna, která vždy vystoupí vzhůru. Že oni se zde snaží, aby se tu měli Češi dobře a odjížděli s těmi nejlepšími pocity. Aby se tu prostě cítili jako u maminky a aby dál šířili slávu Eibenthalu. Takoví, jako naši hostitelé (na jméno si nepamatuji) jim pak kazí jejich ušlechtilé úmysly. Nejlépe je prý jít po adresách, které najdeme v mapě Banátu vydané u nás Kudrnou a Klubem českých turistů. Zavolat dopředu a objednat si přesně to, po čem toužíme. On prý nemůže vysedávat každý večer v hospodě, chytat Čechy a ubytovávat je.

Hlavně ať neříkáme, že tak jako jsme to viděli, to vypadá v celém Eibenthalu. To je prý jako facka na nos. Pak by si lidi mysleli, že Eibenthal je nejhorší vesnicí v Banátu. Líčí nám, jak to chodí s Kudrnou nebo podobnými cestovkami, ti si prý spořádaně zavolají předem, objednají nocleh pro všechny účastníky zájezdu a pak jsou všichni spokojeni.

Nakonec se s námi loučí, ještě jednou nás důrazně prose, abychom nešířili o Eibenthalu špatné zvěsti. Abych si to zrekapituloval. V podstatě nám vynadal za to, kde a jak jsme se ubytovali, jako by to nebyla naše věc. Taky by se to dalo brát tak, že kdo není ve vesnici v krajanském sdružení, je lůza a spodina společnosti a nemá právo na běžnou existenci, natožpak zvát si k sobě hosty. Ale tak už to chodí, jde-li o peníze. Předešlé řádky jsou proto pod cenzurou a mají být vyškrtnuty.

!!! Pozor !!!

Konec cenzury, následující řádky jsou už pro naše krajany z Eibenthalu nezávadné.

!!! Pozor !!!

Vycházíme z Eibenthalu a vzápětí vcházíme do sousední vesnice, Baia Nouăy. Eibenthal je totiž ve skutečnosti dvojvesnicí. Obloha se zatahuje, zvedá se vítr a blíží se bouřka. Petr začíná být nervózní a nasazuje pláštěnku. Ani ne tak pro ochranu před deštěm, jako spíš proto, že je gumová. Já se zastavuji pod střechou, abych mohl zaměnit sandálky za pohorky. Radim se zatím vybavuje s nějakým místním maďarským opilcem. Přesněji, opilec něco žvatlá směrem k Radimovi a ten je nucen to snášet.

Spouští se prudký liják. Přebíháme o pár metrů pod další střechu za Petrem, mimo jiné proto, abychom nemuseli setrvávat v blízkosti zmíněného opilce. Ukazuje se, že Petr má pláštěnku naruby. Bojí se ji však obrátit, jelikož je gumová a je bouřka.

Déšť docela rychle přechází a my se vydáváme opět na cestu. Honzu s Michalem potkáváme na konci vesnice, jak vycházejí z nějaké rezavé boudy. Po chvíli přecházíme kolem starého, ale dosud funkčního dolu, jde nejspíš o Mina Baia Nou, v němž se těží antracit a v němž pracuje většina mužů z Eibenthalu a dělnické kolonie Baia Nouă. Tak alespoň praví mapa. Já bych do něj teda nelezl. Všechny budovy, včetně věže jsou v pokročilém stadiu rozpadu.

Jdeme do kopce a do kopce, až dojdeme na nějakou vyhlídku, podle mapy nejspíš Kopřiva. Nutno ovšem podotknout, že ještě než jsme sem došli a rozhlédli se pokraji, domnívali jsme se, že už jsme mnohem dál. Následující sestup je dosti únavný, do Bigâru je to ještě kus cesty a vypadá to, že tam dojdeme za tmy, rozhodujeme se proto, že raději někde přenocujeme a do Bigâru dojdeme až zítra.

Docházíme k potoku, u nějž nacházíme překrásnou loučku. Nad námi se zatáhlo a dává se do deště. Od východu se k nám ženou temně černá mračna, stany už stavíme v prudké průtrži mračen. Petr si stan raději nestaví. Přehazuje stanovou plachtu přes věci a leze ke klukům, schovat se před bouřkou. My s Radimem jakž takž postavíme stan. Nechám ho, aby se zapnul uvnitř, a jdu ještě stan vypnout. Pak už se mi nechce zalézat dovnitř a raději přečkávám bouřku pod stromem a pláštěnkou. Být ve stanu za prudkého deště mi totiž přijde hrozně traumatizující.

Po bouřce Radim usíná, zatímco my si ještě s Petrem vaříme jáhly se zeleninovou, rajčatovou, omáčkou.

Pondělí 29. července

A chčije a chčije, jak praví klasik. Asi v deset přestává, a tak můžeme vstát a balit se. Petr má dnes nějaké přebytky energie a chtěl by se pořád britviť a prát.

„Ten barák byl úplně zablešený," říká Radim, „celou noc mě to štípalo." Všichni se jmou prohlížet svršky a spacáky, hledajíce blechy. Jedině Michal je sterilní, protože vůbec nebyl vevnitř. To Radim našel ve spacáku dvanáct blech, protože spal v domě. A to je ještě dlouho bude nacházet. Já mám štěstí, a žádnou blechu za celou dobu, ani později doma, neuvidím.

Vydáváme se na cestu, zanedlouho zase začíná pršet. Přecházíme silnici a zastavujeme se na chvíli pod stromy, než to přejde. Honza s Michalem si vykouří cigaretku v domnění, že tím zaženou mraky. Asi to bylo málo, protože jak jdeme dál, začíná opět pršet. Za chvíli cesta znova křižuje silnici, která se kroutí nahoru. Zahalujeme se do pláštěnek, Petr v ní vypadá jako nějaké mimozemské zvíře – – hůlky jako dvě tenké přední nohy.

Asi ve dvě docházíme do Bigâru. Jde o nejmenší z vesnic, které v Banátu navštívíme. Je mnohem menší, než Eibenthal. Procházíme v dešti do centra vesnice, kde zalézáme do hospody. Kluci si dávají víno. Radim si nedává nic, protože má málo peněz a já si dávám kafe, jelikož čaj tu nedělají. Čaj je totiž v Rumunsku k dostání jen v lepších restauracích, to je ale země. Vlastní čaj se mi nechce odkudsi ze dna batohu vyhrabávat.

Jak píšu tohle, v úterý ráno, zabil jsem na koleni dvě mouchy jednou ranou!

Hrajeme turnaj v piškvorkách. Honza nehraje, jelikož soudí, že hrát s matfyzákem[29] podobné hry je nesmysl. Samozřejmě všechny suverénně porážím[30]. Druhý je Radim, třetí Michal a čtvrtý Petr, jenž nevyhrál ani jednu partii.

Mezitím přestává pršet a na chvilku vykukuje Punťa. Jdu nabrat vodu ke kohoutku na návsi. Mají tu pěkný pomníček, z jehož nápisui, „Pomnik padlim ve valce V R 1916 Postaven R 1931“, je patrno, že si tu vyřešili problém psaní měkkého a tvrdého i po svém. Píšou prostě všude měkké. Na drátech sedí spousta vlaštovek, svět vypadá hned veseleji. Radim volá za 25 000 Lei domů na záznamník, Petr volá Petrušce. Úplně jí ovšem zapomněl říct, že ji miluje. Se signálem je to tu špatné, a tak jí nemohl už od včerejška poslat SMlSku. Krom toho zjišťujeme, že tu mají pohlednice vyrobené Kudrnou, nějaké si kupujeme a posíláme. Poštu tu nemají, předali jsme tedy pohlednice hostinskému, aby na ně v civilizaci koupil známky a poslal je do Čech.

Kluci jdou shánět chleba, jelikož v hospodě a současně krámu už žádný nemají. Dávají se do řeči s nějakým řidičem, který pojede o dvě vesnice dál a mohl by nás přiblížit k Rovensku (Rovensca). Projdou tu nějací Češi, kteří tvrdí, že cesta odtud do Rovenska je pěkný humus. Kluci, tedy Honza, Michal a Petr, se nechávají odradit a chtějí jet autem. Nám s Radimem se to zdá jako blbost. Dělíme si proto chleba a s tím, že se snad zítra shledáme v Rovensku, v hospodě nebo někde u kostela každou celou hodinu, vydáváme se každý jinou cestou.

My s Radimem jdeme po značce. Cesta jde nejprve po rovině – je dost rozbahněná. Na nějakém částečně vypáleném stromě u skládky je cedule s nápisem: „Nepal. Starí strom.“ Kousek dál je nějaký kříž s nápisy „svatý kříž“ a kousek níž „svatí kříž“. S měkkými a tvrdými i si tu opravdu hlavu nelámou. Proti nám se vracejí krávy z pastvy. Jedna z nich se kapku zvencne a, vidíc nás, posere se strachy. Dokud neuhneme z cesty, nenechá se provést k vesnici svým pánem, který jí česko–rumunsky nadává. Krav potkáváme ještě několik.

Scházíme k potoku k P-na Debeliliug (česky Svatá . . .), kde se na loučce u potoka rozhodujeme utábořit. Po jemném deštíku se opět vyjasňuje tak se v potoce krásně se opláchneme.

Vaříme si večeři – bramborovou kaši s lanšmítem, česnekem a trochou oleje. Radim konečně dopaluje svou letitou propanbutanovou bombu do vařiče. Právě

[29] To jako se mnou. . .

[30] Nejsem nějak namyšlený, prostě jsem nejlepší a s tím už nic nenadělám. . .

když pojídáme večeři, přicházejí k nám tři kozy a dvě černé ovce, lépe řečeno jedna ovce a jeden beran. Jedna zrzavá koza se přibližuje k Radimovu spacáku a zkouší, jestli by nebyl k jídlu.

Ještě si vaříme čaj z máty utržené v Băile Herculane. Radim potvrdil své pozorování, že v horách se nám máta nechtěla vylouhovat, protože tam byl asi nízký tlak. Vychutnáváme klid večera, Radim dokonce prohlašuje, že je to zatím nejlepší a nejklidnější večer našeho pobytu. Spíme pod Radimovým tropikem. Svůj stan jsem postavil jen tak, aby do rána proschnul, ale vypadá to, že brzy zase zmokne, jelikož se obloha nebezpečně zatahuje. A pak už jdeme spát, dobrou noc.

Úterý 30. července

A chčije a chčije. Asi v devět přestává. Mám pocit, že bych tuhle frázi mohl uvést na začátku s tím, že pokud neuvedu jinak, platí pro všechny dny. Jdu se ještě jednou vykoupat, v noci bylo strašné horko a navíc tuším, že se asi zpotím. Asi v půl dvanácté dopsal Radim konečně deníček, vytřepal ze spacáku další dvě blechy a sbalil se. Můžeme tedy vyrazit. Asi po padesáti metrech musíme překonat potok přeskákáním po kamenech.

Jdeme údolím kolem rozpadající se hájovny. Dál po rozpadlých kolejích od nějaké úzkokolejky vedoucí asi kdysi kamsi do dolů. Jde vlastně jen o zbytky pražců a sem tam zrezlou kolejnici. Následuje prudký výstup na hřeben. Člověk si už říká, kam to tady pořád stoupá, když zdejší kopce mají být celkem nízké. Cesta vede po hřebeni, vypadá to, že asi prší, jelikož les kolem nás šumí a sem tam padne kapka i na nás. Vycházíme na vyhlídku. Je odtud vidět na východ, jih a sever. Kam člověk pohlédne, samé hluboké lesy a navíc samé bukové. Prostě nádhera. Radim je samozřejmě jako u vytržení. Říká, něco o tom, že před sebou máme učebnici z geomorfologie, či co.

Jdeme dál po hřebeni. Les je tu opravdu nádherný, samé buky, duby, zejména na jižní straně hřebene. Sem tam je tu lípa a viděl jsem i pár jedlí. Vprostřed lesa roste mohutná třešeň, jabloně, suché švestky. Zřejmě tu kdysi býval nějaký sad. Prostě balzám na duši.

Kus dál je Radim celý pryč z toho, že na jižním svahu rostou duby a na severním buky. Následuje prudký sestup k potoku. Musím se přiznat, že mne už z těch sestupů docela bolí nohy. Zde nabíráme vodu a občerstvujeme svá vyschlá hrdla. Hned za potokem potkáváme ARO a dva místní Čechy. Ti se nás ptají, jestli jsme nahoře někoho neviděli a jestli jdeme z Bigâru. Musíme je zklamat. na oplátku se dozvídáme, že do Rovenska je to ještě asi deset kilometrů. Teď prý musíme jít dolů po cestě a zahnout doprava. Nikoli však na první cestě, leč až na druhé. Pak projdeme kolem nějaké salaše a budeme stoupat až do Rovenska.

Sejdeme kousek po cestě a na louce si dáváme oběd – chleba s paštikou a salámem. K tomu máme už jen zbytek celozrnného chleba, který vezu až z Prahy. Já si navíc dávám koupel v potoce, ač v něm mnoho vody neteče a je trochu bahnitý.

Jdeme dál a procházíme kolem salaše, kde na nás vybíhají dva hlasitě štěkající psi. Vzbuzují ve mně zdravou ostražitost. Procházíme k rozcestí, podle nějž je to nahoru do Rovenska deset kilometrů. Jdeme tedy napravo po značce. Po nějaké době už dosti dlouho značku nevidíme. To je trochu divné, jelikož dosud byla cesta značena velmi dobře. Navíc cesta vyznívá trochu do ztracena. Vracíme se proto zpět a zjišťujeme, že jsme dávno měli odbočit do kopce.

Opět následuje prudký výstup. Ve dvou třetinách kopce vytéká pramínek do rozpůlené pneumatiky, improvizovaného koryta. Jdeme ještě do kopce na holý vypasený vršek. Odtud vidíme v dálce Rovensko. Koho proboha napadlo, postavit je nahoře? Jdeme dále po hřebeni a potkáváme tři Čechy se psem jdoucí proti nám. Zastavujeme se u ostružin, jichž jsou tu plné keře.

Na okraji Rovenska pase jakási babička ovce. Ptá se nás, odkud jdeme. „Z Bígru? A přes hory? To tak nebývalo. To jste si až vy nýčko udělali takovou cestu. A máte to takové těžké, to se musíte unavit. To my se unavíme na poli. A vy zase takhle. A co je tohle?“ Ukazuje babička na Radimovu karimatku. „To je dobré na spaní, dostane se to koupit? To u nás ne. A co když prší? To určitě musíte mít něco, do čeho se schováváte.“ Ukazuje na mou pláštěnku. „Nějaké pláště. My máme taky takové, říkáme tomu najlóny a vy?“ Říkáme, že pláštěnka. „Tak po vašem a my zase po našem, je to jináč. A neprodáváte šátky? Dřív sem takoví chodívali. Tak nashledanou, ať už si můžete sdělat to těžké ze zad.“

Procházíme vesnicí. Asfalt tu nemají, zato jsou tu samé pěkné domečky, kachny, husy, prasátka vprostřed cesty a na jejích okrajích lípy. Český venkov let třicátých. Prostě náherda. U kostela už čekají kluci. Prý včera dojeli někam do Liubcovy, odkud šli asi hodinu a půl nahoru pěšky. Tady byli asi v půl třetí, my jsme došli asi v sedm. Chvilku si tu s nimi hrálo malé, asi šestitýdenní koťátko. Prý nám zařídili večeři u nějakých Pelnářových a nocleh na dvoře zdejšího domu české nadace Člověk v tísni. Jdeme tedy k Pelnářovům.

Petr vidí nahoře přecházet jakousi paní s mobilem u ucha. Očička se mu rozzáří nadějí, že je tu někde k nalezení signál, a běží té paní v ústrety, aby se optal, kde by jej mohl chytit. Čekáme tedy, až Petr zjistí, že ho chytil a zkusí něco napsat, neúspěšně. Zatím si myjeme ruce u pramínku. Pak klepeme na vrata a babička Pelnářová nám ukazuje naproti na travnatém dvoře místo pro stany.

Konečně si můžeme sundat pohorky. Postavivše stany, jdeme zpět k Pelnářovům na večeři. Chvíli ještě čekáme a zatím koukáme na kočky a malé děcko batolící se po dvoře. Babička Pelnářová mu navrhuje: „Pojedeš s pánama do Prahy za tátou? Oni tě vezmou na batoh a pojedeš.“ Dost lidí odtud i z ostatních vesnic je v Praze na práci v Mitasce. „Přišli a chtěli odtud čtyřicet lidí. Nejvíc je ze Svaté Heleny.“ Jak říká babička Pelnářová.

K večeři je výborná polívčička s bramborami a domácí zabijačkovou klobásou. Kus ovčího sýra, smažená vajíčka. Zbytky palačinek s třešňovou marmeládou, kterou Radim otypoval na švestkovou.

Babička se vyptává, co jsme studovali. „Zeměměřič? Geodet? To nevím, co je.“ „Ten, co dělá mapy.“ „Jo, mapy, aha.“ Petr a Honza se chlubí, že studovali zemědělství. „Tak to byste měli všecko vědět. Třeba, jak se peče chleba.“ Petr odpovídá: „To se tam dá droždí, mouka, pivo…“ Babička ovšem oponuje: „Špatně, špatně. Nejprve musíš zrno zasít a počkat až vzejde, sklidit, vymlátit, umlít. Pak teprve můžete dát kvásek atd.“ A po chvíli ještě dodává. „Tak to kdybyste měli zkoušky, tak bych vás určitě porazila, i když jsem to nestudovala.“ Nutno ovšem podotknout, že Petr i Honza studovali na zemědělce nějakou ekonomii, navíc babiččina otázka byla trochu chyták. Kdybych věděl, co chce slyšet, dokázal bych tak jako ona odpovědět taky.

Ještě dostáváme čerstvě nadojené mléko od kravičky. To je něco jiného, než naše pražské UHT. Tadyto mi dokonce chutná. Petr se ptá, jak to, že je tak teplé. „To je ohřáté?“ Na to mu ovšem i my můžeme odpovědět, že je to tím, že kráva je teplokrevný živočich. Prostě zemědělec teoretik. Babička se nás ptá, co chceme ráno k snídani a říká, že jí musí jít někdo z nás pomoct. Určujeme Petra, protože to je náš největší labužník a kuchař.

Přesouváme se na dvorek, kde nám dědeček ukazuje náboje, s nimiž a brokovnicí půjde hlídat kukuřici před divočáky. Moc se přitom nevyspí. „Jako sojka.“ V sednici si ještě chvíli povídáme a zjišťujeme, jak se dostat z Moldovy do Aradu. Sednice má v pravém zadním rohu[31] velká kamna a u dveří vpravo velký ponk. Vlevo u stěny stojí stoly se spoustou nádobí a různých věcí. Dále je tu postýlka pro děcko a matku. Útulná místnost. Je tu také nějaký Tomáš, který sem z Brna jezdí vypomáhat, aby se odreagoval od ruchu civilizace. Ten nám právě radí, že do Temešváru jezdí autobus, dokonce nachází i kdy. Vypadá to, že už procestoval celé Rumunsko.

Po chvíli se zvedáme a jdeme na pivo, já na jedno, ostatní na dvě, a hrát maryášek, až na Radima, který zůstává ve stanu. A hrát maryášek. V hospodě potkává Petr nějakého fotografa, o němž si myslí, že je to nějaký Petr Neff. Ten má šestimegapixelový digitální foťák. Na ten mne vyfotil a dvanáctkrát zvětšil. Je tu i již zmíněný Tomáš. Krom toho je tu ožrala, jenž prý propil statek a už se s ním nechce nikdo bavit. Proto otravuje turisty a dnes si vybral Honzu a tvrdí mu, že umí hrát maryáš. Klepe ho po rameni, což Honza nesnáší[32] a dává to dostatečně najevo. Taky jsou tu dva Češi, kluk a holka. Ti jsou v Banátu už asi čtrnáct dní a chodí tu pořád dokola. Nejvíc si pochvalují, že tu mají levné cigarety. Je pravda, že ten kluk má neustále nějakou v ruce.

Jinak se tu nic zajímavého nestalo. Cestou ke stanům prošlapu pár všudypřítomných lejn.

Středa 31. července

Ráno odchází Petr vypomáhat se snídaní, to jsem zvědav, co ukuchtí. Po hodině a půl je stále pryč. Radim jde zjistit, že nemají známky, nebo lépe, že na poště nikdo není. Já se zatím stihnu oholit. Petr konečně přichází a o půl jedenácté máme snídani. Polévku s českou rýží, kterou tady nechali z nadace. Prasečí koule s vajíčkem a bramborami. To, že jde o koule, nám nechtějí hned prozradit a nechávají nás hádat, Uvozují je jako nejdražší maso. Honza, Michal a Petr si dávají šíleně pálivé feferonky. Petr prý moc nevařil, zato štípal dříví. Tomáš vstává těsně před jídlem a trochu se zlobí, že mu Petr sebral práci a že ho měli

[31] Při pohledu od dveří.
[32] Moc se mu nedivím.

domácí vzbudit a nešetřit jej. Dále máme černorybízovou marmeládu a mléko od kravičky[33]. Radim přináší na dopití slivovici.

Pak se jdeme podívat na pašíka, jehož orgán jsme snědli, má však kasárníka, a tak mnoho nevidíme. Obdivujeme mlátičku, starou asi sto let, k níž pan Pelnář udělal natřásadlo a ušetřil tak práci čtyř lidí. Dále obdivujeme ruskou ruční motorovou pilu, vážící čtrnáct kilo se šíleným nástavcem na obouruční držení. Po dvoře běhají roztomilá malá kuřátka. Přes zahnojený dvůr se jdeme podívat na úplně mrňavá prasátka, asi týdenní, tak akorát do dlaně. Petr využívá kadibudky, do níž je prý z boku dobře vidět.

Pak se jdeme balit a Radim jde učinit další marný pokus dostat se na poštu, chce poslat pohled slečně. Petr se balí rychle a mizí, jde si pro nabitý mobil. Ta paní, kterou včera potkal mobilující, mu jej totiž přes noc nabila. My zatím sedíme a čekáme, až Petr ukojí své touhy.

Paní Pelnářové chceme dát 250 000 Lei, ona chce radši koruny. Nejprve se tváří, že vezme, co dáme a nedáme-li nic, taky se nic nestane. Necháváme jí tedy 300Kč a čokoládu pro Jendu, jemuž zítra přijede táta. Paní Pelnářová se tváří všelijak, tak nevíme, jestli jsme jí dali dost, ale chtěla-li víc, měla si říct. Při loučení říká Petr, že sem za rok přijede na dovču (s Petruškou).

Cestou si nabíráme vodu u studny a potkáváme pána na vozíku plném sena a taženém koňmi. Ten říká, že jeho syn pracuje v Temelíně u počítačů. Pak jdeme kolem ostružin, kde se prostě musíme s Radimem zdržet, je tam úplně černo. Dál procházíme kolem švestek, které nám pak s Petrem trochu překážejí do kopce. Jdeme po hřebeni, chvíli ztrácíme značku a scházíme k nějaké chalupě odkud na nás vybíhá jakási ženská, radíce, že máme jít zase do kopce a zahnout po značce, tudy ne. Je úmorné vedro, zlatý déšť!

Scházíme s prudkého kopce. U nějaké malé chaloupky zahýbáme k potoku. Je tu žůžový vodopád. Následuje koupání. Radim se jde projít, protože ho zajímá, jestli je to vývěr, nebo to teče z náhonu, tady někde mají totiž být ty slavné mlýny dotované evropskou unií. Petr nakukuje do chaloupky. Navzdory tomu, že vypadá spíš jako salaš, ukazuje se, že jde o jeden z mlýnů, na něž jsme se tak těšili. Tak na ně jsem se spoléhal, že si tu najdu mlynářskou dcerku, ach jo. Z toho asi nic nebude.

Mlýn má velmi jednoduchou konstrukci. Dole v náhonu je vodorovně položené koleso s lopatkami. Nahoru vede hřídel, která točí mlýnským kamenem. Ten svým otáčením třese násypkou. Tak se na kámen sype obilí a umleté padá dolů do připravené nádoby. Doufám, že vyjdou fotky, které jsem fotil vevnitř se stativem se čtyřvteřinovou expozicí[34]. Michal nachází v náhonu výhybku a přehazuje ji, takže mlýn mele chvíli naprázdno. Vodopádek přestává téci, čímž je ověřeno, že voda tekla z náhonu.

Výš proti proudu potoka stojí ještě asi čtyři mlýny. Dva melou. Z koles dole krásně stříká voda, ve slunci to vypadá dost fotogenicky. K jednomu z nich přichází mlynář v kamaších středověkého střihu. Píšu mlynář, ale jde nejspíš

[33] Velitelka nás kdysi varovala, že napije-li se člověk zhýčkaný civilizací čerstvě nadojeného mléka, nejspíš se jeho vnitřnosti vzbouří. Možná je to tím, že mám dobré trávicí ústrojí, ale rozhodně to na mne podobné účinky nemělo.

[34] Musím dodat, že vyšly nadočekávání dobře.

o běžného zemědělce, který si tu mele svou úrodu. Vypadá to, že zde může mlít každý.

Stoupáme nahoru do Gerniku (Gârnic). Cesta jde nejprve prudce nahoru, pak po rovině. Petr pořád fotí nějaké povozy. Nevidíme to příliš rádi, jelikož podle nás by se měl dotyčných lidí dříve zeptat, než je vyfotí. Co si o nás takhle pomyslí? Jeden či dva vozkové mu to řeknou. Nemá je prý fotit a dřív se zeptat. Vypadá to, že je Kudrna poučil o jejich právech. Petr si toho ovšem příliš nevšímá a fotí dál.

Gernik je asi největší českou vesnicí, podle toho taky vypadá, zdaleka není tak přívětivý jako Rovensko. Taky je tu nějaký asfalt a beton. V Gerniku jde Radim na poštu s pohledem pro Janu. Zjišťuje, že běžnou praxí tu je, že nemají známky, ale nechávají si pohledy na poště s tím, že poštmistr je vždycky vezme dolů do vesnice a pošle je tam. Ale možná na tom pohledu známka nebude. Stojí to 11 000 Lei, 1 500 Lei za odvoz.

Po schodech scházíme k hospodě. Nějak se nám nelíbí, prý je tu ještě jedna, tak ji jdeme hledat. Přecházíme kolem cedulky husí rynek, pod níž sedí tři dědové. Petr ukazuje sociální pokrok tím, že se jich ptá, jestli si je může vyfotit. Neodmítají. Ostatní stejně kroutí hlavou, že je ten Petr hrozný. Jenže na druhou stranu, když se chce fotograf věnovat focení lidí, tak v sobě musí mít trochu drzosti, jinak by nic nefyvotil.

Druhá hospoda je zavřená, jelikož v téhle části vsi nejde proud. Sedíme chvilku u obecního úřadu. Přichází k nám nějaký pán v autě a pěšky nějaká babička. Ptáme se, jestli se tady dá koupit chleba. Prý ne, protože si každý peče doma vlastní. Babička nám přináší nějaký, který jí doma zbyl. Pak si zacházíme koupit sušenky do krámu u té druhé hospody. Chleba tady po vesnicích nikde moc nemají.

Pak jdeme zpátky nahoru do hospody, která je zevnitř stejně růžová jako v Bígru, ale jinak je to taková ratejna. Obsluhuje nás asi šestnáctiletý mladíček. Dáváme si pivo a slané sušenky, které dostaly nějakou mezinárodní cenu za kvalitu. Taky se hádáme s Honzou. Já totiž tvrdím, že Staropramen je břečka, zatímco on tvrdí že je to nejlepší české pivo. Málem se popereme, ale nakonec si to rozmyslíme.

Nocleh máme na zahradě za hospodou. K večeři už zbyly jen špagety s kečupem. Koupu se v náhonu, je to mělké, ale jde to. Dokonce se dá vyčíhat okamžik, kdy nebudím skoro žádné veřejné pohoršení. Po večeři jde Radim spát a my jdeme do hospody hrát karty. Zatímco sedíme u karet, přichází silná bouřka, naštěstí ne dlouhá.

Čtvrtek 1. srpna

Snídáme myšokaši a odcházíme asi v poledne. Radim jde nahoru ke studni pro vodu, zatímco kluci jdou na výbor zavolat do Svaté Heleny a objednat husu. Petrův velký sen je totiž mít tady domácky udělanou husu.

Zatím sedím pod schody a fotím od boku, nenápadně, povoz. U výboru sedí kluci a pijí pivo. Říkají, že nocovat budem na fotbalovém hřišti. Jídlo si musíme dohodnout až tam. Vycházíme nad vesnici na krasovou plošinu. Všude samý závrt, vypasená travička, sem tam strom nebo keřík. Prostě pohádková krajina. Nahoře je značka trochu špatně znatelná. Radim sem tam odbíhá do závrtů zjišťovat, jestli je na dně jeskyně. Jeden větší závrt se snažíme přehodit kamenem, ale neúspěšně. Vcházíme do lesa a docházíme na rozcestí nad Tureckou dírou.

Honza s Petrem na rozcestí s batohy, zatímco my se s Radimem a Michalem jdeme podívat k jeskyni Turecká díra, vzdálené po značce asi dva kilometry. Cesta jde do údolí, pak vpravo přes nějaké sedlo a dolů. Značka se na chvíli ztrácí, ale portál přece nacházíme.

Radim je nadšen. Slézáme do vchodu. Žádná mříž v něm není, takže rozsvěcujeme baterky a jdeme dovnitř. Teče sem potok. Chodba je veliká[35]. Je to tu krásné a Radim je jako u vytržení. Cesta vede podle potoka tak dvě stě metrů, kde končí. Jasně se ukazuje, že jsem udělal dobře, že mám pohorky, a ne sandály jako Michal a Radim[36]. Terén tu totiž není nic moc. Na konci se potok zanořuje a zprava jde taková nízká chodba kus dál. Radim nemá baterku, tak tam nemůže vlézt. Já jsem se do ní trochu zaplazil, a tak jsem byl v nějaké jeskyni dál než on! Jdeme zpátky, prolézajíce, co se dá, moc toho nejde. Sem tam vidíme sintr, u stropu plašíme světlem netopýry.

Následuje výstup zpět k rozcestí, kde se válejí kluci a skoro spí, uvařivše a snědše nějaké jídlo. Petr snědl kari rýži, a tak má konečně hrneček. Lžíci, hrneček a vařič totiž nějak v Praze nepobral. Jdeme k další odbočce, vylézáme po hřebeni na kopec a scházíme dolů. Cestou chytají kluci srbský signál a hromadně SMlSkují. Posílám po Petrovi zprávu bráchovi, aby mi pak doma nevynadali, že jsem nedal vědět.

Scházíme dolů k rozcestí Garîna, odkud jdeme zase do kopce, vyhlížíce odbočku modré značky ke Kulhavé skále. Tam má být další jeskyně a skalní brána. Nějak dlouho jdeme a nic. Radim mizí kdesi v dálce. My ostatní na něj křičíme, ať se vrátí, ale ani ho nevidíme, ani neslyšíme. Podle mapy soudíme, že jdeme moc dlouho a nic. Radim se nakonec přece otočí kdesi na obzoru. Máváme na něj, ať jde za námi. Podle něj jdeme správně. Půjdeme proto po červené, dokud nenarazíme na modrou, nebo nedorazíme do Svaté Heleny.

Modrou odbočku náhodou potkáváme, dolů jsou to asi dva kilometry. Scházíme s kopce do údolí, kde jsme úplně zničeni. Kulhavá skála je taková skalní brána v kopci, Radim později usoudí, že by to mohl být zborcený portál jeskyně. Potok tu je docela mělký, ale nějak do něj vlezu, protože už nemůžu ten pot snést. Mezitím pijí ostatní vodu vytékající z Kulhavé skály, což se jim brzy stane osudným.

Pak jdou všichni k jeskyni, jmenuje se Vranovec, kam je, vzav si věci, následuji. O kus dál je v potoce krásná vana, asi tři čtvrtě metru hluboká, kam se jdou ostatní vykoupat. Jdu se podívat k jeskyni, je to tu hezké, ale neodvažuji se někam dál, protože se musí vylézt na stup vyšší, než já, po slizké kládě. Vidím tak jen kousek za vchodem. Koupu se taky ve vaně. Petrovi dávám záchrannou čokoládu, je úplně grogy.

[35] Přesně bůhvíkolik krát bůhvíkolik metrů.

[36] Mě se totiž rozpadají, tak proto je nemám.

Na odchodu potkáváme turisty, pána a paní, kteří právě sešli dolů. Ptáme se, jestli jsou na fotbalovém hřišti, prý ano. Jestli jedou autobusem, jedou a prý odjíždí zítra, v hospodě budou až do rána. Při výstupu ještě potkáváme holku a asi jejího otce s ručníkem kolem krku, ani běží dolů.

Nahoře nám kluci, tedy Honza, Michal a Petr, utíkají. Nejspíš cítí na dálku vůni piva. Přicházíme na hřiště, kde stojí spousta stanů a karosa. Vaříme si večeři a koukáme na české holky ze zájezdu. Petr zařizuje, že budeme-li chtít, můžeme jet ráno o půl deváté s nimi. Jedou prý do Băile Herculane na koupačku. Řidič má plnou hlavu starostí, že mu odešly oba startéry a teď musí každé tři hodiny startovat, aby nezastavil nadobro.

Chvíli se bavíme s Čechem a Češkou, kteří sem včera přijeli a zítra jdou na Gernik a Rovensko. Cestovali vlakem a přecházeli hranice, protože pro dva to není tak laciné jako pro nás pět.

Pak jdeme do hospody a pro vodu. Svatá Helena je asi druhá největší česká vesnice, po Gerniku, i když jejich pořadí je trochu sporné. Navíc je Svatá Helena nejblíž k Dunaji, proto je i nejcivilizovanější a nejvíc turistická. Vypadá proto docela moderně, což jí dost ubírá na kouzlu. Hospoda je obležena turisty. Vevnitř je hnusné horko, další hospoda tu však není. Petr se dává do řeči s místním občanem a vyjednává odvoz do Moldova Veche na autobus. To jest, místní říká, že nás někdo odveze a vede Petra do vedlejší ulice. Jdeme za nimi. Na někoho, kdo nás odveze, klepou.

Radim je z toho na pokraji zuřivosti, hází vzteky flaškou o zem. Rozčiluje se tak proto, že jde Petr tak pozdě otravovat někoho s místním ožralou, který ovšem neměl v sobě ani kapku alkoholu[37]. Stojíme naproti nějaké modlitebně nebo kapli, z níž je slyšet, jak kdosi hraje uvnitř stolní tenis. Petr s Honzou zatím vyjednávají, že v sobotu ráno pojedeme na autobus za 100 000 Lei za všechny. Odjíždět budeme asi ve tři čtvrtě na čtyři. O hodinu později odjíždí autobus do Temešváru a na něj je prý dobře navázaný vlak do Aradu. Tam bychom měli být tak v deset, pak se uvidí. Náš průvodce o odvozci říká, že si tak chce přivydělat, ale podle něj se mu sotva zaplatí náklady, on sám by za tuhle cenu nejel.

Petr s Honzou jdou ještě někam vyjednávat husu. My zatím jdeme do hospody na jedno, usoudivše, že nás k ničemu nepotřebují. Krom toho bude pro všechny lepší, izolujeme-li Radima od vyjednávačů. Než hostinský natočí pivo, to je doba, mají Çiuc za 10 000 Lei. Když to jedno vyžahnem, přichází kluci, že vyjednali nějakého pětikilového mraženého kačera. Upečeme si ho někde v lese sami. No vidíte, ještěže jsme toho Radima odtáhli pryč, protože prý i Petrovi už to bylo trochu trapné, jak klepali na vrata a budili spící lidi.

Radim odchází brzo spát. My zatím, pojídajíce suchý chleba, důkladně rozebereme, jak toho kačera upečeme, sbíhají se nám sliny. Brzy jdeme spát i my, abychom měli zítra dostatek sil. Petr s Honzou musí zítra ráno brzy vstávat a jít pro kačera.

[37] Já si spíš myslím, že jeho vztek a nervozita byly způsobeny spíš psychickou únavou z cesty, počátkem ponorkovou nemocí a přebytkem hormonů.

Pátek 2. srpna

Ráno mají vstát kluci před osmou, aby si na osmou došli pro kačera. Má stát jen 150 000 Lei, tedy asi 150 korun, což je skoro zadarmo. Budík zvoní, ale nic se neděje. Po chvíli se ozve od stanů Petra a Honzy.
Petr: „Honzo, zaspali jsme, je osm, máme problém.“
Honza: „My máme sračku a Michal hodil kosu.“

Tak to vypadá, že z kačera nic nebude, protože Honzovi a Michalovi je dost špatně. Michal měl přitom toho kačera péct. Radim je nervózní, že nemáme chleba, nikdo ale není tak aktivní, aby pro něj došel. Honza s Michalem a asi i Petrem navíc nemají na jídlo ani pomyšlení. Radim jde tedy pro chleba sám, vrací se třemi chleby a slovy: „Tak měl poslední tři a vy mě máte za vola a buzeranta.“

K snídani si ovšem dávám piškoty s čajem. Ten tu není nic moc, asi tu mají moc vápenatou vodu, tu jsme nabrali ze studně u hospody. Den pak trávíme tím, že se válíme a kluci, Honza a Michal, nás oblažují tím jak je jim špatně. Petr se k nim zanedlouho přidává. Možná je to z té vody u Kulhavé skály, jelikož tu jsme s Radimem nepili a jsme v pohodě. Kluci polykají jedno živočišné uhlí za druhým, dál nějaké prášky a každou chvíli odbíhají stranou vyprázdnit střeva. Navíc se k tomu přidává i teplota.

Honza: „Ještě někdy pojedu do Banátu. V jedný vesnici chytím blechu, v druhý sračku a ve třetí teplotu.“

Chvíli hrajeme maryáš, ale moc nám to nejde. Navíc nás to vlastně ani nebaví. Občas se musíme přesouvat, hledajíce stín. Je tu totiž úplně úděsné horko. No, alespoň si mohu v klidu dopsat deníček až do současnosti.

Teď se otřásla zem. Michalovi to zahučelo, až se zem otřásla. Nejprve se otřásla jen mírně, když jsem zrovna dosedl na zem. Ostatní mne tedy požádali, abych to zopakoval, ale při druhém dosednutí k žádnému otřesu nedošlo. Po chvíli se ovšem země otřásla tak, že jsme až nadskočili. Nedaleko je zemětřesení.

Petr na nás zkouší hromádky, ale hrajeme jenom ze srandy o sirky. Ach jo, to je zase den a ta husa by byla tak dobrá. Nějací turisti tady nechali sušit boty, ale nejsou nic moc.

Honza: „Teda pánové, taková sračka má něco do sebe. Člověk se zamyslí nad svou existencí.“

Asi v půl čtvrté vaří Radim mátový čaj a pak se, asi v půl páté, jdeme projít do vsi pro vodu a tak. Já si dávám v hospodě pivo, Michal, Honza a Petr kolu a nějakou minerálku. Tak to vypadá, že jsem tu největší alkoholik, to se mi ještě nestalo. Michal si pak dává přece ještě pivo, čímž mi trochu zlepšuje image. Od hostinského se dovídáme, že ta sračka je z místní vody. On prý, přijede-li sem z Čech, ji taky nepije. Když sem vzal kamaráda, tak se posral. Petr si raději kupuje Bihâr pálenku k desinfekčním účelům, ale jedná se nejspíš o technický líh, do kterého je přidáno homeopatické množství švestkové trestě, prostě děsný dryják.

Pak sem přichází nějací čtyři alkoturisti z Kutné Hory. Od nich se dovídáme, že ten otřes bylo zemětřesení stupně 4,2 a složilo to nějakou školu. Oni pak měli problémy na zavalené silnici. Taky nám vypráví o svých cestách po Rumunsku, převážně vyprávějí, jak se někde opili, nebo podobně. Je to prý úžasné, jak levný tu mají alkohol a cigarety. Ti ze špatné vody nemusí mít strach, protože vodu nepijí.

Jdeme zpátky a já si vařím špagety. Krom mne si nikdo nedává. O klucích je známo, že je jim špatně. U Radima vychází najevo, že je mu vlastně taky celý den docela blbě, ale narozdíl od ostatních to tak neventiluje. Petr si přece dává trochu špaget jen tak, já si k nim přidávám taveňák a olej, ale s tím olejem jsem to trochu přehnal. Voda tu nejspíš obsahuje nějaké agresivní bakterie. Chválabohu za to, že jsem zdědil tak dobré spalování, protože jsem z nás pěti asi jediný, na koho neměly ty bakterie vliv.

Teď hrajeme maryáš, ale brzy jdeme spát, jelikož ráno vstáváme velice časně. Před spaním si bourám stan, vypadá to totiž, že nebude pršet a nechce se mi ho balit ve tři ráno. Během maryáše sem jeden alkoturista přivezl auto, aby se mohli všichni pořádně zlískat.

Sobota 3. srpna

Noc uběhla celkem klidně, jenom mě pořád žrali komáři a občas se tu potácel nějaký alkoturista k autu. Ve tři zvoní klukům debily a hodinky. Rychle se balíme. Petr nám ukazuje nějakého velkého pavouka, který mu lezl po stanu. Je asi tři centimetry dlouhý a hrozně chlupatý. Zahází ho asi 3 metry od stanu.

Jdeme hledat dům, kde bydlí ten člověk, který nás má odvézt do Moldovy na autobus. Nejprve jdeme k nějakému baráku vedle, hned naproti zmíněné již kapli, odtud se totiž svítí. Pak si vzpomeneme, že to není ono, a proto jdeme hned vedle, kde klepe Honza na okénko. Po chvíli se rozsvěcí světlo a po další chvíli se objevuje ve vratech chlapík a zve nás dovnitř. Stojí tu ARO, my s Honzou, Michalem a Radimem si sedáme dozadu na takové lavičky podle stěn. Mezi sebe skládáme batohy. Petr si sedá vedle řidiče.

Cestou vykládá řidič o zemětřesení v Moldově, jehož záchvěvy jsme včera cítili. Prý tam lidi ječeli a domy se otřásaly. Nic podobného prý dosud neviděl. Cesta dolů k Dunaji je dosti drncavá, asfalt na ní není žádný, jde jen o uježděnou cestu. Podle mě to však nadskakuje úplně stejně i dole na silnici. V Moldova Veche jsme v půl páté. Řidiči dáváme nakonec 200 000 Lei, protože o požadovaných 100 000 Lei si myslíme, že by nestačily ani na benzín.

Autobus už tady stojí, a tak hned nakládáme zavazadla, pak si nabíráme vodu u píčka a nastupujeme. Po chvíli se konečně rozjíždíme. V autobusu nejprve hraje srbské rádio Danuve, to je docela dobrá hudba. Po rozjetí pouští řidič nějaký film na videu. Na titulcích běží, recitál onoho johoho, ale vypadá to spíš jako amatérské záběry ze svatby. Nějaký člověk se tam natřásá s tahací harmonikou, pak tam střídavě tancují a zpívají nějací lidé. Hudba nic moc, hlavně je pořád stejná. Když dojde video, pouští tam dokolečka nějakou kazetu. Asi to bude to Mandele, o němž mi vyprávěl Alexandr. Je to dost hrozné, nelze rozpoznat jednu písničku od druhé. Všechny mají stejný rytmus a liší se jen tím, že je zpívá buď chlap nebo ženská. No nějak to do Temešváru přežíváme.

V Temešváru odmítáme hned u autobusu taxikáře, který nám nabízí odvoz do Aradu za 30 eur za všechny, což snižuje na dvacet, asi 150 korun za každého.

Buď pozdravena civilizace. Necháme si ukázat, kterým směrem je autobusové nádraží a vydáváme se k němu. Zjišťujeme, že s autobusy to tu možná bude špatné. Nějaký vidíme stát venku, ale nechce nás vzít, asi kvůli batohům. Zjišťujeme, že další pojede asi v deset a teď je devět. Petr někam mizí a přichází po pěkné chvíli se stejnou informací.

Jdeme se tedy podívat na vlakové nádraží, cestou vidíme s Petrem cukrárnu a oběma se nám začnou sbíhat sliny. Na nádraží zjišťujeme, že do Aradu jede jako první v 11:45 rapid[38] a pak dlouho nic. Petr se zkouší ptát, jestli bychom si tu nemohli koupit rezervace na Panonii. Nemohli, musíme počkat do Aradu, alespoň tedy ověřuje, že Panonie jede z Aradu asi v 16:20 a že jsem si to tedy pamatoval dobře.

Zkusíme tedy bus v 10:00. Cestou na autobusové nádraží se s Petrem nenápadně odpojujeme a vstupujeme do cukrárny. Petr si dává nějaký dortík, který tady stojí 8 000 Lei, zatímco v Praze ho prodávají za 30 korun. Když se do něj pořádně zakousne, ztuhne mu obličej a prohlásí, že z toho cítí čpavek. Zjišťuje, z které vrstvy, a tu radši nechává na talíři. Možná si cukrářka barvila vlasy nad těstem, místo aby šla ke kadeřnici. Já si dávám nějakou kostku politou čokoládou, ale není to nic moc. Je v ní hrozně moc cukru. Ještě cestou kupuji nějaké broskve, protože u babičky zrovna dozrávají a já mám broskvový absťák.

Na autobusovém nádraží nás kluci upozorňují na to, že nějaký ford transit míří, jako mikrobus, do Aradu. Mohli bychom tedy zkusit jet s ním. Petr se ptá a zjišťuje, že za 40 000 Lei nás vezme. To docela jde. Ptáme se dál a prý čtyři z nás si sednou a pátý bude muset stát. V Aradu jsme asi po půl hodině. Vypadá to tedy, že přes všechny, hlavně Radimovy, pochyby vyšla doprava perfektně.

Na nádraží se vyptáváme na rezervace do Prahy. Na informacích nám říkají, že je budou prodávat až hodinu před odjezdem. U pokladny upřesňují, že u pokladny číslo osm, která otvírá v půl jedné. Dáváme si tedy batohy do úschovny, až na Radima, a jdeme se zatím někam najíst. Kluci už mají žaludky v pořádku. Radim nemá už moc lei, tak jde jen do krámu a počká tu do půl jedné, kdy se sejdeme opět zde.

Projdeme až do centra, hledajíce vhodný podnik. Není jich mnoho a většina je jich příliš nóbl. Přecházíme přes trávník na druhou stranu, kde jsou nějaké deštníčky. Je to jen nějaký fastfood, kde nic nemají. Přecházíme k nějaké pizzerii, zvenku vypadající celkem slibně. Na okraji trávníku, na němž je cedule, zakazující na něj šlapat, si Petr postaví hlavu a musíme kvůli němu ten trávník obejít na přechod, nechce totiž platit pokutu. Po obrubníku jdeme k průchodu přes trávník, samozřejmě nás zastavuje městská policie a odvádí si nás stranou. Ukazuje nám, že na trávník se nesmí šlapat. Od Honzy a Michala si berou pasy a zapisují si jejich jména na papírek. Ukazují nám taky v nějakém bloku, že za vstup na trávník je pokuta 150 000 až 450 000 Lei. Honza zkouší na policisty mluvit anglicky, německy a rusky, ale nezaberou. Chce jim vysvětlit, že jim nic nedáme, jelikož jsme šli po obrubníku a nikoli po trávníku. Berou si pas i ode mne a zapisují si i mé jméno. Petr se ubrání s tím, že italsky naznačuje, že

[38] Rumunský lepší extrovní rychlík, něco jako EC/IC, tedy EuroCity nebo InterCity.

po obrubníku snad zakázané chodit není. Pak policisté odcházejí, byla to jen výstraha.

Pizzerie je taky příliš nóbl, míříme tedy pomalu zpátky k nádraží, asi jsme přebrali. Jdeme kolem nějakého tureckého baru, kde dělají kebab. Mají tu dost teplé pivo. Koukáme na názvy jídel a nejsme z nich dvakrát moudří. Petr jde na záchod a zjišťuje, že vevnitř mají výstavku jídel. Honza a Michal si dávají nějaký kuřecí kebab, já taky, netuše, že je kuřecí. Petr si dává jen kebab do housky. Já s Michalem si dáváme ještě salát, ten je docela dobrý, zato kebab je tvořen zejména kostmi. No nějak se tím najíst dá. Vypadá to, že Honzův a Petrův žaludek začínají cestou na nádraží opět pracovat.

Na nádraží zjišťujeme u pokladny číslo osm, že lístky se budou prodávat až po půl třetí. Opět se tedy rozcházíme. My s Honzou, Michalem a Petrem jedeme tramvají do města. V tom horku je to dost utrpení, ale musíme přece s Petrem využít lístky, zakoupéné před čtrnácti dny za 5 500 Lei. Z města jdeme pomalu k nádraží. Kluci se musí na každém kroku zastavovat na něco studeného k pití, je opravdu hnusné vedro. Na náměstí zapadáme do baru Atlantic, kde jsme si dali před čtrnácti dny první rumunské pivo, dnes si zde dávám své prozatím poslední. Honza s Petrem si dávají jen minerálku, protože mají rozhozené žaludky. Honza vypil před chvílí litr koly, tak není divu.

Velmi pomalu jdeme na nádraží. Petr chce stále zajít do nějakého krámu s klimatizací, nakonec nachází nějakou takovou sámošku. Já už to tempo nemůžu vydržet, tak jdu na nádraží napřed. S Radimem tam zkouším kupovat rezervace, tentokrát úspěšně. Potom si jdeme ještě koupit nějaké víno a sýry domů.

Dál už jen čekáme na vlak. Batohy nám v úschovně vrací kupodivu bez poškození, úschova nás přišla na 25 000 Lei. K píčku si jdu nabrat vodu, nějaká mladá cikánka si tamtéž holí nohy. To je myslím taková pěkná tečka za tím naším rumunským pobytem.

A pak už sedíme ve vlaku a loučíme se s Rumunskem. Rumunský celník se s námi loučí tak, že hledá pod sedačkou nějaké drogy, kupodivu neúspěšně. Petr zjišťuje, že má blechy, Honza taky. Cesta je hrozně, hrozně dlouhá, na konci jsou z nás pěkné trosky, ač se klukům alespoň srovnávají žaludky, a tak si můžeme povídat o jídle. Šíleně dlouho, přes půl Maďarska, hrajeme s Petrem lodě, ostatním už naše neustálé pořvávání B12, nic, E4, zásah a podobně, leze kapku krkem. Hranice přejíždíme bez problémů a už se těšíme domů, prostě návrat jak má být.

Neděle 4. srpna

Ráno v 5:46 jsme na Hlavním nádraží v Praze a dáváme si ahoj. Vždyť zanedlouho se sejdeme v hospodě s fotkami. V 6:11 jedeme s Radimem vlakem do Horních Měcholup, kde se loučíme podáním ruky a zalomením palce na zastávce. Tím končí definitivně naše cesta. Teď už nás čeká jen deratizace, odblešování a vytahování se před slečnami a těmi mladými. I když s tím odblešováním to musím zaklepat, nenašel jsem žádné blešince ani blechy. Doufám jen, že se nikde ty mršky neschovaly a nerozmnoží se nám doma. No nic, tak zase za rok, nebo dřív...